

Biblická fakta o Kristově Božské podstatě

Otto Vitek

PŘEDMLUVA

Jestliže nás Písmo vede k čisté a upřímné oddanosti Kristu je nesmírně důležité také vědět, kým Kristus skutečně je. V té souvislosti Pavel napsal křesťanům v Korintu: „Bojím se ale, abyste se v mysli **nenechali svést od** upřímné a čisté **oddanosti Kristu**, tak jako se kdysi hadovou vychytralostí nechala oklamat Eva. Když totiž někdo přijde **kázat jiného Ježíše**, než kterého jsme kázali...nebo jiné evangelium... klidně to snášíte!“ (2.Kor. 11:3-4 *B21*) Když se setkáváme s nebiblickými postoji svědků Jehovových ohledně Kristovy podstaty, následující texty Písma svatého nám mohou být odpovědí na otázky typu:

Je Kristus Bůh nebo jen první stvořená bytost?

Modlili se první křesťané ke Kristu?

Máme Krista vzývat?

Má Ježíš počátek?

Je Kristus sám Hospodin?

Je Kristus Stvořitelem všech věcí?

Existují dva silní Bohové a nebo jen jeden?

Je naše služba Kristu službou stvoření nebo službou Stvořiteli?

Byl Kristus Božím služebníkem již před svým příchodem na naši zem?

Mají křesťané oznamovat světu dvě rozdílná jména nebo jen jedno? A jaké?

Obsah:

Předmluva	2
Úvodem	4
Prosbami vyslanými do duchovní sféry smí být osločován výhradně Stvořitel	5
Nejdříve o Štěpánovi	6
Kristus – Stvořitel nebe i země	7
Ve Starém zákoně je vzýván JHVH, v Novém zákoně je vzýván Ježíš Kristus	9
Další společenství s Kristem	11
Prosby Krista, vyslovené apoštolem Pavlem	12
V Kristu přebývá všechna plnost Božství tělesně	13
Počátek stvoření Božího	13
Kristus se stal služebníkem, jímž dříve nebyl	14
Modlil se Kristus sám k sobě?	15
Stejný původ „Otce“ i „Syna“	15
Věčná moudrost – Syn Boží	16
Boží Syn	17
„Otec“ je nad „Synem“	19
Skrze něho	20
Byl s Bohem při stvoření ještě někdo další?	21
Bůh mu to dal	22
Sláva Kristova je sláva Hospodinova (Jehovova)	23
Jediná skála	23
První a poslední, a živý na věky věků	24
Starozákonní Hospodin je novozákonní Kristus	25
Po pravici Boží	28
K čemu jsou vybaveny stvořené bytosti	29
Je naše služba Kristu službou stvoření nebo službou Stvořiteli?	31
Dobrý je jen Bůh	32
Jediné jméno	33
Kristus odpouští jen ty hříchy, které mu vyznáme	35
Gramatika a „Překlad nového světa Svatých písem“	37
Kdo nebo co je podle Písem podstatou Ducha svatého?	38
Duch Boží neboli Duch Kristův ví vše	40
Kdy a proč začal být užíván výraz „Trojice“	41
Příklad vytrhávání slov ze souvislosti	42
Závěrem	44

Úvodem

Svědkové Jehovovi (dále jen SJ) odmítají učení o Božství Ježíše Krista, neboť jej považují za nebiblické a d'ábelské. Např. ve *Strážné věži* č. 17/89 (SV) na str. 23 a 24 napsali:

„...toto učení, které vede okázale k uctívání Ježíše, ve skutečnosti odporuje jeho učení a zneuctívá Jehovu... Protože skutečně milovali pravdu (myšleno vedení SJ) a věnovali pozornost ne jen několika oblíbeným biblickým veršům, ale celému Božimu slovu, dal jim Jehova pochopení, které je jednoznačně oddělilo od křesťanstva...Křesťanstvo tvrdilo, že odstraněním Jehovova jména se stane evangelium přitažlivým v širší míře, ale Jehovovi pomazaní služebníci poznali, kdo se skrývá za tímto plánem, podle něhož má být ze svatých písem odstraněno to nejdůležitější jméno. (Jer. 23:27) Boží lid si uvědomil, že podnět k jednání, jímž má být z lidské paměti odstraněno jméno pravého Boha, je d'ábel.“ (Konec opisu)

Dále je v knize SJ *Rozmluvy z Písem* na str. 94 uvedena rada, jak se mohou jejich členové bránit proti různým obviněním, např:

„Jsem si jistý, že kdyby někdo obvinil z něčeho takového vás, uvítal byste příležitost alespoň vysvětlit svůj postoj nebo názor, že?...Mohu vám tedy ukázat v Bibli...?“

V téže knize SJ je na str. 7 uvedena další rada, jak mají přistupovat k jinověrcům z „křesťanstva“: „...Jsou to však rozumné osoby, které jsou ochotné naslouchat jinému názoru? Jestliže ano, můžeš se s nimi podělit o to, co říká Bible, a můžeš být přesvědčen, že srdce těch, kdo milují pravdu, tuto informaci uvítá.“ (konec opisu)

Podle SJ jsou rozumnými osobami ti, kdo jsou ochotni naslouchat jejich názoru a nebrání jim hájit se proti různým obviněním. Měli by však také konečně uznat, že tyto všeobecně uznávané základy etiky jsou platné nejen pro ně, ale pro obě strany. Je nesprávné přivlastňovat si toto právo pouze pro sebe a té druhé straně je odpírat. Informace „o těch druhých“ mohou být totiž přesné jen tehdy, pokud je poskytuje přímo jejich vlastník. Jen tak je možno zamezit možnosti zkreslování nebo zamlčování jistých faktů tou druhou stranou. To je také důvodem, proč byla sestavena tato písemnost. Je odpovědí na různá obvinění ze strany SJ. Její obsah je srozumitelný pro všechny vrstvy čtenářů. Neobsahuje lidské názory a záludnosti, ale vždy cituje Písmo v souladu s jeho kontextem. Čti ji s otevřenou myslí i srdcem, a věř, že Bůh dává moudrost, každému, kdo o ni upřímně prosí. (Jak 1:5-8)

Apoštol Pavel napsal:

„Hleďtež, aby vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa a ne podle Krista. Nebo **v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.**“ (Kol. 2:8, 9 *KB*)

V *Překladu nového světa Svatých písem* - svědků Jehovových (dále jen *PNS*) je tento text přeložen takto:

„Dávejte pozor: možná, že existuje někdo, kdo vás bude odvádět jako svou kořist prostřednictvím filozofie a prázdného podvodu podle lidské tradice, podle základních věcí světa, a ne podle Krista; protože v něm tělesně přebývá celá plnost božské podstaty.“ (Kol. 2:8, 9 *PNS*)

SJ komentují tento text námitkou, že výraz „božství“ či „božská podstata“ ještě neznamená, že se jedná o Boha. Odvolávají se na texty, v nichž výraz „bohové“ je použit rovněž na anděly i lidi. (Jan 10:35) V následujících zamyšleních se proto budeme obracet k Písmu, které nám bude postupně zjevovat, zda „božství“ ve shora uvedeném textu Kol. 2:8, 9 se týká titulu pro stvořené bytosti, tedy podle názoru SJ – Kristovy „andělské podstaty“, a nebo zda se jedná o popis plnosti Božství, které může být vlastní jen Bohu. Podobně inspirujícími texty jsou Kristovy výroky:

„**Všechno**, co má Otec, je moje.“ (Jan 16:15 *PNS*)

„Otec miluje Syna a **všechno** mu dal do rukou.“ (Jan 3:35) Vyjádřil tím, že jsme na něm (na Kristu) zcela závislí. On řekl: „Beze mne **nic** nemůžete učinit.“ (Jan 15:5)

„Vždyť Otec nesoudí vůbec nikoho, ale svěřil **všechno** souzení Synovi, aby všichni ctili Syna, právě jako ctí Otce.“ (Jan 5:22 *PNS*)

Z Písem se postupně dovíme, zda „Synu“ náleží skutečně **všechno**, co náleží „Otcí“; totiž právo přijímat modlitbu, nárok na vzývání jeho jména, právo být osloven tituly Stvořitele, přijímat Božské pocty atd.

Prosbami vyslanými do duchovní sféry smí být oslovován výhradně Stvořitel.

SJ učí, že Ježíš vedl své učedníky k modlitbě pouze k Otcí, když jim přednesl slova vzorové modlitby: „Otče náš nebeský, posvěť se **tvé** jméno...“ (Mat. 6:9)

Ježíš však na jiném místě vysvětluje: „...budete-li o něco prosit Otce **ve jménu mém**, dá vám to. **Až doposud** jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete...“ (Jan 16:23,24)

Jak se prosí ve jménu Kristově Pán Ježíš upřesňuje u Jana 14:13,14 *EP*: „A začkoli budete **prosit ve jménu mém**, učiním to, aby byl oslaven Otec v Synu. Budete-li **mne** o něco prosit **ve jménu mém**, já to učiním.“

SJ zde nesouhlasí se slovíčkem „**mne**“. V jejich Překladu nového světa (dále jen *PNS*) se studijními poznámkami je slovíčko „**mne**“ uvedeno jen jako doplněk pod čarou.

Biblickým dokladem, že za slovo „proste“ patří slovo „**mne**“ je prostý fakt, že původní řecký text toto slovíčko v daném textu obsahuje. Proto učedníci tuto Kristovu výzvu přijali a Krista skutečně prosili. Saul z Tarzu (ještě dříve, než se obrátil) mohl na vlastní uši slyšet Štěpánovu **prosbu ke Kristu**. Později také on sám **prosil Krista** v modlitbách, a to opakovaně. (2.Kor. 12:8, 10) O tom později ve stati „Prosby Krista, vyslovené apoštolem Pavlem“ na str. 12.

Nejdříve o Štěpánovi

Učedník Štěpán prosil Krista v modlitbě krátce před svou smrtí: „Když Štěpána kamenovali, on se modlil (*PNS* - **úspěšně prosil**): „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ (Sk. 7:59) Když hovořím se SJ o Štěpánově „úspěšné prosbě“ (*PNS*), adresované Pánu Ježíši Kristu, už tři desetiletí mi všichni SJ jednotně odpovídají, že se nejednalo o prosbu pronesenou v modlitbě, ale o prostou promluvu ke Kristu, jejíž jediným důvodem byla skutečnost, že Štěpán v tu chvíli Krista viděl.

To ale neodpovídá skutečnosti. Podle Písma se Štěpánova zbožná promluva či modlitba ke Kristu neuskutečnila ve městě, kde měl Štěpán ono časově omezené vidění, ale až **po delší době a to na úplně jiném místě**. Totiž - po Štěpánově vidění a následujících slovech „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží“ se na něj jeho odpůrci nejdříve vrhli a vlekli jej městem. (Sk. 7:54-58) Až jej dovedli **za město** a začali jej kamenovat, **teprve pak** započal svou modlitbu: „Když Štěpána **kamenovali**, on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ (Sk. 7:59 *EP*)

Argument SJ, že Štěpán se ke Kristu nemodlil, ale promlouval k němu v tu chvíli pouze proto, že jej viděl nemá Biblický základ a nemůže být používán. Nezbyvá, než uznat, že Štěpán měl ke své zbožné promluvě ke Kristu nesporně jiný důvod, či základ. Věděl totiž, že za chvíli zemře. Proto postavil svou prosbu na textu z Kaz. 12:7 „A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.“

Štěpán ve své prosbě praví v podstatě toto: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha, neboť vím, že jsi mým Stvořitelem, a že jsi mého ducha vdechl (dal) a podle slov Kazatele se duch vrací k Tobě, neboť jsi Bohem; tedy přijmi jej.“ (logický závěr, vyplývající ze spojení obou textů – rovněž z následující stati „Kristus – Stvořitel nebe i země“)

Jestliže Písmo dokládá, že se jednalo o Štěpánovu modlitbu, bere tím za své i další námitka SJ, že Štěpán se začal modlit teprve až následující větou v 60.verši a to ne ke Kristu, ale k „Jehovovi“. Text opisují z jejich *PNS*: „Potom poklekl a zvolal silným hlasem: „Jehovo, nepočítej jim tento hřích.“

Abychom vše uviděli ještě ve větším světle, zastavme se krátce u *PNS*. Je známo, že existují tisíce rukopisů řeckých Písem Nového zákona. V žádném z těchto rukopisů se nevyskytuje tetragram JHVH. Vždy je uváděn buď výraz „Theos (Bůh)“ nebo „Kurios“ (Pán). Jestliže SJ ve svém překladu svatých Písem (*PNS*) přidali ve Sk. 7:60 výraz „Jehova“, učinili tak podle vlastního rozhodnutí, nikoli podle původního textu řeckých Písem. Tam se nachází výraz Kurios (Kyrios) – Pán. Proto verš 60 je pokračováním modlitby, započaté veršem 59. Oba verše jsou **zbožnou promluvou či prosbou ke Kristu**. Více o *PNS* v článku „Gramatika a *PNS*“ na str.37; především však v materiálu „Jak Překlad nového světa SJ zakrývá božství Ježíše Krista“.

Svědkové Jehovovi patrně přehlédli, že v jejich vlastní knize *Rozmluvy z Písem* je na str. 171 pod nadpisem „Modlitba“ uvedeno, co je podstatou modlitby: „Definice: Zbožná promluva, ať nahlas, nebo mlčky v duchu, k pravému Bohu, nebo k falešným bohům.“

Všichni SJ teď stojí před dvěma volbami: Buď se jednalo o Štěpánovu **zbožnou promluvu** (modlitbu) k osobě, která je pravým Bohem, a nebo se jednalo o promluvu k bohu falešnému.

V Písmu dále čteme, že „Otec“ předal všechn soud „Synu“: „**Vždyť Otec nesoudí vůbec nikoho, ale svěřil všechno souzení Synovi.**“ (Jan 5:22 *PNS*) Kristus má proto moc nejen soudit, ale také odpouštět hříchy – Mat. 9:6. Štěpán věděl o tomto ustanovení, proto v modlitbě či prosbě k Pánu Ježíši **pokračuje**: „Pane, odpusť jim tento hřích.“ (Sk. 7:60 *EP*)

Jak už víme, „Otec“ dává „Synu“ úplně vše, co vlastní on sám: „Otec miluje Syna a dal mu **všechno** do ruky.“ (Jan 3:35 *PNS*) Z toho vyplývá, že „Syn“ má kromě všech ostatních „Otcových práv“ také stejný nárok přijímat modlitbu jako „Otec“. (O tom ve stati pod nadpisem „Kristus odpouští jen ty hříchy, které mu vyznáme“ na str. 35).

Kristus – Stvořitel nebe i země

Písmo uvádí zcela jednoznačně, že Kristus je **Stvořitelem nebe i země**. V epištole Židům 1:10-12 (*KB*) čteme tato slova adresovaná apoštolem Pavlem Kristu: „...Ty, Pane, jsi **na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou**. Ona pomínou, ty však zůstáváš; nebesa zvetšejí jako oděv, svineš je jako plášť a jako šat se změní, ty však jsi stále týž a tvá léta nikdy neustanou.“

Země a nebesa jsou dílem Kristových vlastních rukou. Přestože SJ teprve po dlouhotrvajícím nesouhlasu přiznali, že tento text patří Kristu, říkají: „Kdybychom uznali, že Kristus je Stvořitelem nebe i země, pak bychom museli uznat, že je také Bohem samým. To ale odmítáme. Kristus je pouze prostředníkem stvoření jako **prvý stvořený anděl.**“

Tento jejich přístup je v principu stejný, jako kdyby odmítli nazvat tvůrce sochy sochařem, tvůrce řezby řezbářem a odmítli uznat, že zmíněné výtvořky jsou dílem jejich vlastních rukou. (Brzy bude následovat opis jejich novodobého komentáře k tomuto textu.)

Je důležité uvědomit si, že onen text ze Židům (Hebrejcům) 1:10-12 je **citací žalmistovy modlitby** ke Stvořiteli Hospodinu (Jehovovi) ze Žalmu 102:26-28 *KB*. (v *PNS Žalm 102:25-27*) Apoštol Pavel přenáší tato slova modlitby cílevědomě na Krista, aby byla všem zjevena Kristova pravá podstata Stvořitele a tím i příjemce modliteb.

V knize SJ - *Rozmlouvat z Písma* na str. 233 (její název byl později v roce 1993 pozměněn na *Rozmluvy z Písem* a text ze strany 233 byl přesunut na str. 347) jsem objevil text Židům 1:10-12 i s výkladem. Bylo tam uvedeno, že text se týká skutečně Krista. Výklad byl však jiný, než závěry řadových členů. Ti všichni jednotně dokládali, že pokud by se prokázalo, že zmíněný text Žid. 1:10-12 je směřován na Krista, pak by to znamenalo, že Kristus je Jehova (Hospodin).

Výklad textu Židům (Hebrejcům), nalezený v knize *Rozmluvy z Písem* na str. 347 však zněl takto:

„Proč cituje Hebrejcům 1:10-12 Žalm 102:25-27 a uplatňuje ho na Syna, když žalm říká, že je adresován Bohu? Protože Syn je ten, skrze něhož Bůh konal stvořitelství díla, která jsou tam žalmistou popsána. (Viz Kolosanům 1:15,16; Přísloví 8:22, 27-30.) Povšimněme si, že v Hebrejcům 1:5b je citát z 2. Samuelovy 7:14 a uplatňuje se na Božího Syna. Ačkoli ten text měl první uplatnění na Šalomouna, pozdější uplatnění na Ježíše Krista neznámá, že Šalomoun a Ježíš jsou totéž. Ježíš je „větší než Šalomoun“ a koná dílo, předstíněné Šalomounem.“ (konec citace)

V tomto článku SJ chybí jedno velmi důležité slovíčko: „modlitba“. Kdyby bylo uvedeno hned v první větě, bylo by bez průtahů okamžitě jasné, že obsahem onoho Žalmu 102:25-27 je modlitba. Pak by citace z *Rozmluvy z Písem* zněla takto: „Proč cituje Hebrejcům 1:10-12 **modlitbu** z Žalmu 102:25-27 a uplatňuje ji na Syna...“

Vedení svědků Jehovových má samozřejmě pravdu v tom, že Šalomoun a Ježíš nejsou totéž, přestože se Šalomoun měl stát Božím synem (stejně jako Kristus) a Bůh se mu měl stát Otcem. (2. Sam. 7:14) Jako křesťané se také stáváme Božími syny rovněž proto, že se nám Bůh stal Otcem. (Gal. 3:26) Podobně nikdo z nás nebude tvrdit, že my a Ježíš jsme totéž. **Není však možné přenést obsah textu starozákonní modlitby směřované k „Jehovovi“ na žádnou stvořenou bytost. To by bylo modlářství! Slovy modlitby může být oslovena jedině bytost, která je Bohem. Protože Kristus Bohem je, byla slova starozákonní modlitby přenesena apoštolem Pavlem právě na Něj. Cílevědomě.**

Jestliže Pavel jasně dokládá, že **dílem Kristových vlastních rukou jsou nebesa i země**, jako znalec Písem věděl, že tento text je totožný s texty proroka Izaiáše a že se nejedná o jiné ruce, než o Jehovovy:

„Takto praví Hospodin (JHVH): Já jsem učinil zemi a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož **ruce** roztáhly nebesa a všemu vojsku jejich rozkazují.“ (Iz. 45:11,12 *KB*)

„Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povoláný můj: já jsem první a já jsem i poslední. Má zajisté **ruka** založila zemi a pravice má rozměřila nebesa, povolal jsem jich a hned se postavily.“ (Iz. 48:12,13)

„Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo **rukou** jeho obloha zvěstuje.“ (Žalm 19:2 *KB*)

Pavlovo přenesení žalmistovy modlitby na Krista není ojedinělou událostí, ale Biblickým principem. Není proto možno vynechat ani jediný Biblický text hovořící v Písmu o JHVH a odmítat jeho uplatnění na Krista. O množství dalších hebrejských textů převedených na Krista se dovíme ze statí „Jediná skála“, „První a poslední...“, a „Starozákonní Hospodin (Jehova) je v Novém zákoně Kristus“ od str. 23.

Ve Starém zákoně je vzýván JHVH, v Novém zákoně je vzýván Ježíš Kristus

Aby SJ doložili své učení, že vzývat se má pouze Jehovovo jméno, obrazení se k hebrejským Písmům. Přehlédlí však, že v řeckých Písmech máme vzývat jméno Kristovo. Následující citace textů to potvrzují:

Ve Sk. 9:14 je popsána komunikace učedníka Ananiáše s oslaveným Pánem Ježíšem Kristem, týkající se Saula: „Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo **vzývá** tvé jméno.“ (stejně *EP* i *PNS*)

Po setkání s Kristem se stal z nepřítel Saula apoštol Pavel, který také začal **vzývat Kristovo jméno** podobně, jako ostatní, jimž píše: „...církví Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všemi, kteří **vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista**, ať jsou shromážděni kdekoli, jinde či u nás.“ (1.Kor. 1:2 *EP, PNS*)

V původním řeckém textu je pro slovo **vzývat** ve shora uvedených verších všude stejné slovo **epikaleomai**, stejně, jako i v následujícím textu Řím. 10:13: „...každý, kdo **vzývá** jméno Páně, bude spasen.“ Tento verš je totožný s výrokem proroka Joele 2:32, který jej směřuje k Hospodinu (JHVH). V *PNS* je v tomto přeneseném novozákonním textu uveden tvar „Jehova“, čímž chtějí svědkové Jehovovi (SJ) demonstrovat důležitost Božího jména Jehova, které má být jako jediné vzýváno pro naši záchranu, nikoli jméno Ježíš. (viz brožura svědků Jehovových *Boží jméno, které přetrvá navždy* str. 20 a 26)

Avšak Pavel jako znalec Písem opětovně přenáší starozákonní text, patřící „Jehovovi“ cílevědomě na Krista, v něhož **židé**, jak píše v úvodu kapitoly **neuvěřili** a zatím o něm **neslyšeli**. (O jménu Jahve či Jehova už slyšeli věřili v něj.) Kdo si přečte text v souvislosti, nemůže se splést: „Písmo přece říká: Žádný, kdo v něho věří, nedojde hanby. A v tomhle není žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají **jednoho a téhož Pána**, a on je bohatě štědrý ke všem, kdo ho **vzývají**. Vždyť každý, kdo bude **vzývat jméno Páně**, bude zachráněn. Jak ho však mohou (židé) **vzývat**, když v něho neuvěřili? A jak v něj mohou (židé) **uvěřit**, když o něm ještě **neslyšeli**? Jak o něm mohou uslyšet bez hlasatele? Ale jak mohou hlásat, jestliže nebyli poslání? Tak to stojí v Písmu: „Jak milý je příchod těch, kdo přinášejí radostnou zvěst!“ (Římanům 10:11, 13-15 *PE*)

Závěrečný 33 verš předchozí 9. kapitoly promlouvá o Kristu jako **kameni úrazu**: „Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení. Kdo však v něj **uvěří**, nedojde hanby.“ A když následně čteme desátou kapitolu, neměli bychom přehlédnout paralelu: „Písmo přece říká: Žádný, kdo v něho **věří**, nedojde hanby.“ (Řím. 10:11 *PE*) A verš 14. potvrzuje, že se jedná o **uvěření v Krista**: „**Jak ho však mohou vzývat, když v něho neuvěřili?**“ V Boha nesoucího jméno JHVH přece **židé** věřili, přestože toto jméno ze strachu před znesvěcením nepoužívali. Je tedy prokázáno, že verš Řím. 10:13 se týká Krista.

Shrnutí: Ve starém zákoně bylo lidem dáno i hlásáno jméno JHVH: „V Hospodinu (JHVH) **ospravedlnění** budou, a chlubití se všechno símě Izraelovo.“ (Iz. 45:12 *KB*) Pro spasení v době novozákonní je lidem dáno i hlásáno jméno Ježíš – žádné jiné: „**ospravedlnění** jste ve jménu Pána Jezukrista“ (1.Kor. 6:11 *KB*) Podobně opět o Kristu: „V nikom jiném není spásy. Na celé zemi není lidem dáno **žádné jiné jméno**, skrze které bychom mohli dojít spásy.“ (Sk. 4:12 *PE*; Sk. 9:15, 16)

Ve starozákonní době bylo vzýváno jméno Jehovovo: „...**vzývejte** jméno bohů vašich, já **vzývati** budu jméno Hospodinovo - Jehovovo.“ (1. Král. 18:24 *PNS*) V Novém zákoně je **vzýváno jméno Kristovo**. (1. Kor. 1:2; Sk. 9:14, 21; Řím. 10:13)

Lid Staré smlouvy chodil ve **jménu Jehovově**. (Mich. 4:5) Lid Nové smlouvy však ve **jménu Kristově**. (Kol. 2:6)

Ve Starém zákoně bojovali Boží služebníci proti tělu a krvi ve **jménu Jehovově** (1. Sam. 17:45), v zákoně Novém už není náš boj proti člověku (tělu a krvi), ale proti nadzemským duchům zla“ (Ef. 6:12) ve **jménu Ježíše Krista**. (Luk. 10:17)

Tak, jako činili Boží služebníci ve Starém zákoně vše ve **jménu Jehovově**, tak dnes činí vše ve **jménu Ježíše Krista**. (Kol. 3:17) (Více na str. 33 pod nadpisem „Jediné jméno“)

Další společenství s Kristem

Sám Pán Ježíš nás zve k obecenství s ním: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a **budu s ním večeřet a on se mnou.**“ (Zj. 3:20 EP)

V 1. Jana 1:3b je psáno: „...abyste i vy obecenství s námi měli, a obecenství naše aby bylo **s Otcem, i Synem** jeho Jezukristem.“

Ježíš nás ujistil o svém přijetí, jestliže k němu přijdeme: „Všichni, které mi Otec dává, **přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven...**“ (Jan 6:37 EP) Ježíš má totiž v sobě život: „Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě.“ (Jan 5:26 EP) Může jej proto dát každému, kdo o něj příslušným způsobem požádá. Překvapené Samaritance, která přišla čerpat vodu k Jákobově studni Ježíš řekl: „...Kdybys znala ten dar Boží, a **kdo jest ten,** kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys **prosila jeho,** a dal by tobě vody živé.“ (Jan 4:10 KB) Podobně dává Ježíš věčný život každému, kdo v něj věří: „Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a **já jim dávám věčný život...**“ (Jan 10:27 EP).

Šance přijít ke Kristu a prosit jej o živou vodu, tedy o věčný život se jeho odchodem do nebe nevytratila. Jak jsme již četli, Ježíš praví všem: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a **kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.**“ (Jan 6:37) O několik veršů dále dodává: „Nikdo nemůže **přijít ke mně,** jestliže Otec, který mně poslal, ho nepřítáhne, a já jej vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6:42) A naopak: „Nikdo nepřichází k Otci, leda skrze mne. (Jan 14:6 PNS) To je „**společenství s Otcem i Synem**“ (1.Jana 1:3)

Ježíš nás ujišťuje: „Já jsem ten dobrý pastýř...“ (Jan 10:14) Apoštol Petr dosvědčuje, že křesťané byli ke Kristu **obrácení** jako ku pastýři nejen za jeho pobytu na zemi, ale i po svém odchodu do nebe: „Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale nyní **obrácení jste ku pastýři a biskupu** duší svých.“(1.Pe. 2:25 KB)

Takový společný život či neustálý kontakt s Kristem vhání do srdce každému Kristovu služebníku vděčnost a následně díkyvdání, podobně jako Pavlovi: „**Děkuji tomu,** který mi dal sílu, **Kristu Ježíši,** našemu Pánu, že mně uznal za hodného své důvěry, aby mi mohl **svěřit tuto službu.**“ (1. Tim. 1:12 PE)

Pavlovo děkování Kristu bylo činem, postaveným na Božím výroku, že „**Otec dal vše Synu**“ (Jan 3:35) a nebo „**Všechno, co má Otec, je moje.**“ (Jan 16:15 PNS) Mělo tím být jednoduchým způsobem objasněno i těm méně zasvěceným, že Kristus má stejné nároky jako „Otec“ a proto mohou Krista po neklamném vzoru apoštolů a učedníků bez obav oslovit, ať v prosbách, či díkyvdáních nebo chválách. Ježíš řekl: „Budete-li **mne** o něco prosit **ve jménu mém,** já to

učiním.“ (Jana 14:13,14) A nebo: „Proste, a bude vám dáno...neboť každý, kdo prosí, dostává...“ (Mat.7:7,8)

Ježíš řekl: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ (Jan 15:5) Proto jestliže Pána Ježíše Krista prosíme, pak od něj také přichází pomoc: „**Já vám dám** řeč i moudrost...“ (Luk. 21:15) Celá Kristova církev k němu volá: „**Amen, přijď, Pane Ježíši!**“ – Milost Pána Ježíše se všemi vámi.“ (Zj. 22:20, 21 *EP,PNS*)

Prosby Krista, vyslovené apoštolem Pavlem

Apoštol Pavel je nám příkladem v prosbách, směřovaných ke Kristu: „Proto jsem **tříkrát snažně prosil Pána**, aby to ode mne odešlo; a přece mi skutečně řekl: „Má nezasloužená laskavost ti stačí, neboť **má moc** se zdokonaluje ve slabosti. Velmi rád se proto chci spíše chlubit svými slabostmi, aby **Kristova moc** zůstala nade mnou jako stan.“ (2.Kor. 12:8, 9 *PNS*)

Přestože SJ vyznávají, že prosba či promluva, vyslaná do duchovní sféry může být vyslána pouze k „Otcí“, z kontextu obou veršů je zjevné, že Pavel tu vysílá do duchovní sféry prosbu, směřovanou Kristu. **Pánova moc** je totiž **Kristova moc**. Tvůrci *PNS* si toho jistě všimli. V původním řeckém textu je zde výraz Kurios (Kyrios). Tentokrát respektovali řecký text a opsali jej správně; totiž že Pavel prosil **Pána**.

Obou veršů Písma si povšiml i určitý počet čtenářů z jejich vlastních řad. Ačkoli oba texty jsou v Písmu naprosto jasným důkazem Pavlových proseb Pána Ježíše Krista, přesto zaslali řadoví svědkové Jehovovi svému vedení do Brooklynu dotaz. Je zaznamenán v časopise Strážná věž č. 9/1988 na str. 39 v článku „Otázky čtenářů“: „Mluvil Pavel o Jehovovi nebo o Ježíšovi, když napsal: Pán mi řekl: „Má moc se zdokonaluje ve slabosti“. (konec citace)

Na rozdíl od řadových SJ však berou, kteří jsou vždy připomínáni jako vzor, postupovali opačně. Neptali se Pavla, jak mají správně chápat ten či onen text Písma, ale **ptali se Písma**, jestli to Pavel říká či chápe správně: „Přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali **v Písmu, zdali je to tak**, jak zvěstuje Pavel.“ (Sk. 17:11 *EP*) Sám Pán Ježíš vede nás všechny stejným způsobem: „**Ptejte se na Písma**... ta svědectví vydávají o mně...“ (Jan 5:39 *KB*)

Pro křesťany je vždy důležitější **neomylné Písma**, než často mylné lidské názory. SJ sami přiznali svou omylnost v knize „*Rozmluvy z Písem*“ na str. 331: „Proč se během let učení svědků Jehovových měnilo?...Rostoucí poznání často vyžaduje poopravit názor. Svědkové Jehovovi jsou ochotni takové úpravy pokorně učinit.“

V Kristu přebývá všechna plnost Božství tělesně

Cituji znovu verš, který zazněl na začátku této brožury: „Hleďtež, aby vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa a ne podle Krista. Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ (Kol. 2:8,9 KB)

Může snad být někde v Písmu lépe doloženo Kristovo Božství? „**V něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.**“ To znamená, že Kristus je v plnosti Bohem. Kdyby tomu tak nebylo, a kdyby byl Ježíš podle učení SJ ve své skryté duchovní podstatě jen andělem, byť výjimečným, všechny prosby, vyslané ke Kristu, děkování, vzývání Kristova jména, o kterých Písmo hovoří, by byly skutečně **modlářstvím**. Když se vrátím o několik řádků zpět k verši Kol. 2:8, 9, a znovu si jej přečtu, vybaví se mi druhotně obdoba či podobnost tohoto textu: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi.“ (Sk. 5:29) Poslouchejme tedy Krista „neboť v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ Oba citované verše nesou ve své podstatě stejné poselství.

Toto Kristovo Božství má, jak už víme, Stvořitelskou podstatu. (Žid. 1:10-12) O Kristově stvořitelském díle, které by nemohl vykonat, kdyby nevlastnil Božství se Pavel zmiňuje také v dopise Římanům 1:20 KB „Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a **Božství**, tak aby oni byli bez výmluvy.“

Počátek stvoření Božího

Ve Zjevení Janově 3:14 je Ježíš je nazván „počátkem stvoření Božího“. V publikaci nazvané *Měl bys věřit v trojici?* na str.14 chápou SJ tento výrok takto:

„Ano, Ježíš byl stvořen jako počátek Božích neviditelných stvoření.“

Podle SJ slovo „počátek“ znamená, že Ježíš je prvou (počáteční) stvořenou bytostí. Apoštol Pavel však dokládá Písmem samým, že Ježíš „**na počátku** stvořil nebe i zemi.“ (viz opět Žid. 1:10-12) Proto je nazván **počátkem Božího stvoření**, neboť na **počátku** vše stvořil. Text Žid. 1:10 je totožný s textem z 1.Moj. 1:1: „**Na počátku** stvořil Bůh nebe a zemi.“ (viz. str. 7 „Kristus-Stvořitel nebe i země“.)

Kristus se stal služebníkem, jímž dříve nebyl

„Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě služebníka se ponížil, v poslušnosti podstoupil smrt, a to smrt na kříži.“ (Fil. 2:6-8 *EP*)

Mám za to, že každého člověka ihned napadne otázka, jaké měl Ježíš v nebi postavení před tím, než se stal služebníkem? Je naprosto jisté, že před svým ponížením služebníkem nebyl. Stal se jím přece až v době, kdy se ponížil a přijal lidské tělo. Pokud by bylo pravdivé učení svědků Jehovových, že Ježíš byl jen andělem, pak by musel být Božím služebníkem od samého počátku své existence a nemusel by se jím tudíž stát. Vždyť je psáno, že v nebi jsou **kromě Boha** všichni jen **služebnými duchy**: „Což nejsou všichni (andělé) jen duchové, určení k tomu, aby sloužili? Vždyť on je posílá, aby byli po ruce těm, kterým se má dostat spásy jako dědictví.“ (Žid. 1:14 *PE*) (služební duchové - *KB*)

Krátce před tímto textem se v 1. kapitole Židům nachází ona citace modlitby Žalmu 102:26 přenesená na Krista: „Ty jsi, Pane, položil na počátku základy zemi a dílem tvých rukou jsou nebesa...“ (Žid. 1:10-12) Pavel tu jasně poukazuje na kontrast mezi Stvořitelskou podstatou věčného Krista a služebnickou podstatou stvořených andělů...(nejlépe celá kapitola)

Naučil se poslušnosti. (Žid. 5:8; Fil. 2:8) Kdyby byl Ježíš v roli Božího služebníka (tedy anděla) už před svým příchodem na zem, služba v poslušnosti by pro něj nebyla něčím novým, a z toho důvodu by se jí nemusel teprve učit. Ale Ježíš se poslušnosti učil. To je jen dalším důkazem, že před svým **ponížením se** neměl nad sebou nikoho vyššího, koho by musel poslouchat. Tato skutečnost staví našeho Pána Ježíše Krista nad všechny stvořené bytosti a je jedním z mnoha dílků mozaiky, svědčící o jeho Božské podstatě.

Proto mu také přísluší titul **Prvorozený všeho stvoření** (Kol. 1:15; Žid. 1:2) označující jeho výsadu nade vším stvořením, stejně jako byl Izrael nazván **Božím prvorozeným synem**, majícím výsadu nad všemi národy (2. Moj.4:22), a David, ačkoli byl nejmladší ze svých sourozenců, byl nazván **prvorozeným** nad všemi králi země. (Žalm 89:28)

Tyto Biblické závěry jsou odpovědí na mylné učení svědků Jehovových, kteří tvrdí: „Bible nás poučuje, že je Božím prvorozeným Synem. To znamená, že byl stvořen dříve, než ostatní synové Boží rodiny.“ (citace ze starší knihy *Pravda, která vede k věčnému životu* str. 33, platná pro SJ i dnes).

Modlil se Kristus „sám k sobě“?

V knize svědků Jehovových nazvané *Můžeš žít navždy v pozemském ráji* je na str. 39 námitka:

„Kdyby Ježíš byl všemohoucí Bůh, nemohl by se přece modlit sám k sobě.“

A nebo v brožuře nazvané *Měl bys věřit v trojici?* na str. 18 napsali: „Když Ježíš zvolal: ‘Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?’ jistě nevěřil, že on sám je Bůh.“

Odpověď na tyto výhrady SJ obsahuje v podstatě už předchozí úvaha. Přijetím úřadu služebníka se Kristus stal **člověkem**, ve všem podobným nám lidem, kromě hříchu (Žid. 4:15). To bylo důvodem, proč se jako každý jiný člověk **stal** plně závislým na nebeském „Otcí“, svém Bohu. **Jako člověk** (ne jako Bůh) **se modlil stejně jako my**: „A Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha...“ (Luk. 23:46) Ježíš nakonec okusil i smrt. (Žid. 2:9)

Podobně jako **člověk** Ježíš Kristus se později modlil i Štěpán: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ (Sk. 7:59) Kristus se po návratu do nebe se už nemodlí, neboť období jeho pozemské služby co by **člověka a služebníka** skončilo. Vrátil se znovu na nebeský trůn, odkud přijímá modlitbu z pozice, kterou měl v nebi od věků – viz Micheáš 5:2; Jan 17:5.

Učení o Kristově vtělení je postaveno na množství Biblických textů a jejich spojitostí. Jejich znalost je odpovědí samou. Tolik k otázce SJ, položené v nadpise tohoto článku.

Doplňek: Ježíš nese v podstatě všechna jména či označení, přiřčená v Hebrejských Písmech Bohu. Samozřejmě nejde o náhodu. Písmo takto cíleně zjevuje Kristovu Božskou duchovní podstatu; viz např. brzy následující statě „Jediná skála“ (od str. 23), následně „První i poslední...“ a hned poté „Starozákonní Hospodin (JHVH) je v Novém zákoně Kristus.“

Stejný původ „Otce“ i „Syna“

V brožuře *Měl bys věřit v trojici* na str. 15 pokládají svědkové Jehovovi další otázku: „Ale jak může být někdo synem a zároveň být stejně starý jako jeho otec?“ (tolik SJ)

Vedení SJ chápe výrazy „Otec“ a „Syn“ doslovně a samozřejmě důsledkem toho je učení o „stvořeném Synu“, který má počátek.

Termíny „Otec a Syn“ nejsou Písmem používány proto, aby bylo podle nich určováno stáří, ale pouze podstata. To bychom se nutně museli také ptát „kolik bylo Otcí, když měl Syna“? Kdyby byly tyto výrazy doslovné, zákonitě by se také objevila otázka po Kristově „vesmírné Matce“ ohledně Jeho „zrození“ a především také ohledně „zplození“, protože Kristus byl nazván

„jednorozeným i jednozplozeným Synem Božím.“ (Jan 3:16) Kde je otec, tam by musela být i matka. Nakonec by to zašlo až tak daleko, že by byl Kristově „vesmírné matce“ přisuzován možný podíl na „stvoření“ (zplození) i ostatních andělů, neboť jsou také nazváni „Božími syny“, a mytologie by byla na světě. Bible však nemá s pohanskými mýty nic společného. Dovolme jí užívat pojmů, které používá, a rozumějme jim s pomocí Božího Ducha a kontextu Písem.

Pokud by byl Ježíš jen stvořená bytost, bylo by logické, že by musel mít také i počátek. V Písmu však o Kristu čteme, že je věčný: „...jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných.“ (Micheáš 5:2 *EP*) Tento popis „původu“ je totožný s popisem Hospodina - Jehovy: „Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti.“ (Žalm 93:2 *EP*)

V překladu svědků Jehovových *PNS* zní tyto dva verše takto:

1) Původ „Syna“: „...jehož původ je od ranných časů, ode dnů neurčitého času.“ (Mich 5:2)

2) Původ „Otce“: „Tvůj trůn je pevně založen odedávna; jsi od neurčitého času.“ (Žalm 93:2)

I podle tohoto překladu je původ „Otce“ i „Syna“ stejný: od neurčitého času, neboli od věčnosti.

Když čte neduchovní člověk zmíněný text o „trůnu“, který byl „založen“, představí si Boha jako nějakého „cestovatele“, který kdysi neměl kde přebývat, a proto si později (v jisté době) zbudoval trůn, kde by mohl konečně spočinout. Podobné to může být i s texty z Přísloví 8. kapitoly, kde se píše o věčné Boží moudrosti, že se „narodila“ nebo že byla „ustanovena“. (*EP*) Duchovní člověk však snadno pochopí, že se jedná o básnický popis věčnosti – jak Božího „trůnu“ (panování), tak i věčnosti Boží moudrosti.

Věčná moudrost – Syn Boží

V brožurě svědků Jehovových *Měl bys věřit v trojici?* je na straně 14 uvedeno, že Kristus není věčný, neboť byl stvořen jako první anděl a nemůže být tudíž Bůh. Kristus je podle jejich výkladu popsán v 8. kapitole Přísloví jako „zosobněná moudrost“ a že texty této kapitoly Hegerova překladu to dokazují: „Jahve mne stvořil, první dílo své cesty, od pradávna, dříve nežli jiné své tvory. Dříve, než pohoří byla ponořena, jsem se narodila, dříve, než kopce povstaly, dříve než vytvořil nivy a země prst, skaliska, pevninu zemského okrsku.“ (Přísloví 8:12, 22, 25, 26, *Heger*)

Když čtu toto poetické vyjádření krále Šalomouna o věčnosti Boží moudrosti, která jakoby sama vyznávala, že Bůh si ji pro sebe kdysi v průběhu času „stvořil“, nenalézám nic víc, než alegorii.

Prvým veršem v argumentaci svědků Jehovových je verš 12: „Já moudrost bydlím s opatrností, a umění pravé prozřetelnosti přítomné mám.“ (*KB*)

Logicky mne napadá otázka: „Pokud je zosobněním „moudrosti“ stvořený Kristus, kdo je tou další stvořenou bytostí, zosobňující opatrnost“ či „chytrost“ (*PNS*)? „Bydlí“ přece „obě spolu!“ (verš 12) Mám za to, že Šalomoun věřil, že všichni čtenáři jeho básnického podání bez problémů pochopí, že nejde o nějaký teologický spis, ale pouze o alegorii, kterou opěvuje Boží věčnou moudrost a její prozřetelnost.

Dalším, druhým argumentem svědků Jehovových o stvoření Krista a tím o jeho počátku je verš 22: „Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy.“ (*KB*)

Nechce tu Šalomoun naopak říci, že moudrost patřila k Bohu **odjakživa**, a je proto věčná, stejně, jako její Nositel? Výraz **přede všemi časy** přece znamená, že v minulosti není možno nalézt sebemenší zlomek času, kdy by moudrost neexistovala.

Když pak čteme ve verši 25: „Prvé než hory založeny byly, než byly pahrbkové, zplozena jsem.“ (*KB*), jistě chápeme, že si to zde Šalomoun s původem Boží věčné moudrosti nerozmyslel, ale jen znovu pokračuje ve svém básnickém pojetí její věčnosti.

Poznámka: V kralickém překladu (*KB*) je v přidaném nadpise naší osmé kapitoly Přísloví uvedeno: „Moudrost věčná, Syn Boží“. Kraličtí správně pochopili, že **moudrost Boží** je stejně věčná, jako její Nositel. Aby vyjádřili své přesvědčení, že Kristus je stejně věčný, nazvali jej v nadpise kapitoly **„Boží věčnou moudrostí.“**

Jistě každého napadne otázka, co kdyby tam ten nadpis nebyl? Mám za to, že by neexistovala ani zmíněná reakce svědků Jehovových. Ptal jsem se totiž těch nejsečtějších z nich, z čeho by sami z této kapitoly vyčetli, že se jedná o důkaz o stvoření Krista a tím i o jeho počátku? Není tam o Něm ani zmínka. Jediné, co kapitola obsahuje je básnický popis Boží věčné moudrosti. (...a její „spolubydlící prozřetelnosti“.)

Boží Syn

V knize svědků Jehovových *Rozmluvy z Písem* na straně 115 se uvádí:

„A sám Ježíš nikdy netvrdil, že je Bůh, ale že je „Boží Syn“. (Jan 10:36)

Když budeme číst i okolní verše 24 – 39, věc se nám rozjasní. Ježíš se ve verších 34-35 odvolává na Písma, kde je psáno, že titul „bohové“ nebo „synové Boží“ byl vztažen i na lidi (jinde i na anděly): „Bohové jste, a synové nejvyššího vy všichni.“ (Žalm 82:6 *KB*)

Jistotně věděl, že židé se s tímto výrokem nespokojí, ale že tím jim naopak ještě více zdůrazní svou podstatu. Židé totiž věděli, že Ježíš se nazývá „**vlastním Synem Božím**“, a že mezi „synovstvím“ přiřčeným lidem a tím „Synovstvím“ patřícím Kristu je nepřekonatelná propast.

Kristus se liší od ostatních „Božích synů“ tím, že je jako jediný nazýván vlastním „jednorozeným“ Synem Božím – řecky „monogenes“ – to znamená **geneticky totožným s „Otcem“**.

Stejně chápali Kristovo „Synovství“ i náboženští vůdcové Izraelského národa. Na rozdíl od křesťanů to však bylo pro ně kamenem úrazu. S velikým pobouřením označili Krista jako rouhače proti Bohu, neboť se prohlašoval za **vlastního** Syna Božího: „To byl další důvod, proč se židé snažili připravit ho o život: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým **vlastním** Otcem, a **stavěl se tak Bohu naroveň**.“ (Jan 5:18 *PE*)

Jejich závěrečný verdikt před Pilátem zněl proto takto: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože ze sebe dělal Syna Božího.“ (Jan 19:7) Co to bylo za zákon? Zcela jistě byl postaven na mnohých Biblických textech, např. na verši z 1. Par. 17:20 „Hospodine, není tobě rovného...“

Náboženští vůdcové chápali Kristův titul **Boží Syn** ve smyslu „genetickém“ správně. Stejně tak to chápal i Saul. Když se později stal křesťanem, tento svůj poznatek neodvolal jako mylný, ale naopak jej obsáhle rozvinul.

Svědkové Jehovovi naproti tomu tvrdí, že náboženští vůdcové Izraelského národa si Kristovo Synovství, které mělo být podle rabínů totožné s „genetickou“ podstatou Otce vykládali mylně. Učí, že Kristus není svému Otcovi rovnocenný. To proto, že prý není Bohem, ale jen Bohu podobnou osobou a to pouze na základě své existence ve stejné duchovní nebeské sféře jako jeho Otec. Je pouhý nižší duchovní tvor, propastně odlišný od podstaty svého Božského Otce.

Vím, že ze strany věřících v Kristovo Božství nyní zazní jednotná námitka vůči tomuto postoji svědků Jehovových. Bude znít asi takto: „Biblické přirovnání ‘Otce’ a ‘Syna’ v nebi je převzato z pozemského prostředí, kde otec a syn mají stejnou podstatu. Oba vlastní stejné lidství. Bůh toto prosté přirovnání používá proto, aby každý člověk mohl lehce pochopit rovnocennost „Synovy“ podstaty s podstatou s podstatou nebeského „Otce“. Tak jako pozemském otci a synu přebývá „všechna plnost lidství“, stejně tak v nebeském „Otcovi“ i „Synu“ přebývá „všechna plnost Božství“.

1. Otec je nad Synem

V pozemském příkladu otce a syna existuje hierarchie. Otec je nad synem, syn je otci podřízen. V popisu časově ohraničené Božské záchrany člověka je tomu stejně tak: „Syn“ je podřízen „Otcí“. To potvrzují slova zapsaná v Pavlově dopisu do Korintu: „...hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh.“ (1. Kor. 11:3)

Ještě nikdy se nestalo, že by podřízenost pozemského syna vzhledem k jeho pozemskému otci byla důvodem pro zhroucení jeho lidství v nějakého řádově nižšího tvora. I ve své podřízenosti zůstává syn vždy dále člověkem. Podobně je tomu s podřízeností ženy před mužem. (1. Kor. 11:3) I ona zůstává ve své podřízenosti člověkem.

Stejně je tomu v dočasné podřízenosti „Syna“ před „Otcem“. Božská podstata Kristova kvůli podřízenosti nezaniká. „Syn“ spolu s „Otcem“ tvoří dokonalý celek, v němž přebývá všechna plnost Božství, stejnou mírou pro „Otce“ i pro „Syna“. „Otec“ však stojí v díle spasení nad „Synem“:

Jan 3:16 – „Otec dal Syna“

Jan 5:22 – „Otec dává všechn soud Synu“

Fil. 2:9 – „Otec povýšil Syna“

1.Kor. 15:27 – „Otec poddává všechny věci Synovi“

1.Kor. 15:24, 25, 28 – „Syn se poddá Otcí“.

„...pak i Syn se podřídí tomu, kdo mu všechno podřídil, a tak bude Bůh všechno ve všem.“

Pozn. - SJ rádi používají tento poslední text, aby dokázali, že Kristus není Bůh. Můžeme se však zamyslet nad následujícím příkladem. Jestliže „Otec poddal všechny věci Synovi“, to přece neznamená, že se sám zřekl svého Božství a odešel (byť jen dočasně) ze scény. Podobně, když se „Syn“ poddá „Otcí“, nezříká se ani on svého Božství. Apoštol tu vysvětluje, že po Kristově vykonání **spásy, vzkříšení a soudu** se výrazy „Otec“ a „Syn“ stanou nezapomenutelnou minulostí, podobně, jako byly kdysi prorokovanou a **časově omezenou budoucností**: „Já mu **budu** Otcem a on mi **bude** Synem.“ (Židům 1:5) Kristovo kralování je přece věčné, bez konce. (Dan. 7:14) Je nesprávné vytrhnout z kontextu Písma jeden verš, a snažit se jím zrušit platnost nepřehledného množství dalších textů, zjevujících Kristovu věčnost a Božství.

Skrze něho

Slova „skrze něho“ chápou SJ jako popis dvou jednajících bytostí, z nichž tou prvořadou a hlavní bytostí je Bůh a tou druhou stvořený archanděl Michael, neboli Kristus. Učí, že Bůh tvořil vše **skrze** někoho jiného – tedy výhradně **skrze** stvořeného archanděla Michaela.

Apoštol Pavel však věděl, kdo je tím Kristem ve své skryté duchovní podstatě. Už to několikanásobně vyznal a v dalších statích ještě vyzná. V dopise Římanům dokládá, že tím „zprostředkovatelem“ stvoření je sám Hospodin – Jahve. Text Římanům 11:33–36 je v *Překladu Nového Světa (SJ)* přeložen takto: „Vždyť kdo poznal Jehovovu mysl nebo kdo se stal jeho rádcem? ...Protože od něho a **skrze něho a pro něho** je všechno. Jemu buď sláva navždy. Amen.“

Stejná slova použil Pavel na jiném místě na Krista: „Nebo **skrze něho** stvořeny jsou všechny věci... všechno **skrze něho a pro něho** stvořeno jest.“ (Kol. 1:16 *KB*)

Z Písma je však zjevné, že slova „**skrze něho**“ označují původce stvoření, tedy Boha samého; jak v hebrejských Písmech, tak v řeckých.

Ve shora citovaném textu Řím. 11:36 uvádí *PNS* jméno Jehova, ačkoli žádný z původních řeckých rukopisů JHVH neobsahuje. SJ tam doložili výraz Jehova podle vlastního rozhodnutí. Učinili tak proto, že v předchozích verších Řím. 11:33–35 jsou popsány atributy, které patří v hebrejských Písmech výhradně „Jehovovi“. Protože SJ upírají Kristu Božství, nemohli dovolit, aby byly ony Božské nároky připisovány Kristu. Proto tam, kde byl v původním řeckém textu uveden výraz „Kurios“, což znamená Pán, napsali „Jehova“. Patrně přehlédli, že zcela stejný text je v Kol. 1:16 použit na Krista.

Pavel, který, jak jsme již četli na str. 4, přenesl slova modlitby ze Žalmu 102:26, 27 na Krista do dopisu Židům 1:10–12, aby ukázal, že Kristus je Stvořitelem nebe i země, tedy Bohem samým, později tuto pravdu potvrdil: „**Bůh ten**, kterýž stvořil svět i všechno, což na něm jest, **ten jsa Pánem nebe i země...jím** živi jsme, a hýbáme se, i trváme...“ (Sk. 17:24, 28 *KB*)

Po Kristově nanebevstoupení potvrdil Kristovu pozici **jediného Pána nebe i země** i Petr: „...pokoj skrze Ježíše Krista, který je **Pánem všeho**...“ Sk. 10:36

Před svým návratem do nebe Ježíš řekl: „Je mi dána **veškerá moc na nebi i na zemi**.“ (Mat. 28:18 *EP*)

V souladu s tím Pavel o Kristu napsal: „On...**udržuje všechny věci** slovem své moci.“ (Žid. 1:3 *PNS*) A Jan vše popisuje takto: „...není žádný Bůh kromě jednoho...pro nás je skutečně **jeden Bůh**, Otec, z něhož je všechno a my pro něho, a **jeden Pán**, Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, a my skrze něho.“ (1.Kor. 8:4, 6 *PNS*)

I Tomáš věděl o těchto skutečnostech. V jednotě se Štěpánem, Pavlem, Petrem a všemi ostatními, vzývajícími Kristovo jméno proto oslovuje Krista současně **oběma tituly**: „Pán můj a Bůh můj.“ (Jan 20:28)

Stejně postupuje i Pavel, když nazývá Krista oběma tituly současně, tedy „**velikým Bohem a Spasitelem**“: „...slavný **příchod** našeho **velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista**. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás tak, abychom byli **jeho vlastní lid**, horlivý pro konání dobrých skutků.“ (Tit.2:13,14 *PE*)

Podobně nazývá Krista oběma tituly i Petr: „...díky **spravedlnosti našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista**“ (2.Pe. 1:1 *EP*).

Byl s Bohem při stvoření ještě někdo další?

„Já, Jehova, činím všechno, **sám** roztahuji nebesa, rozprostírám zemi. **Kdo byl se mnou?**“ (Iz. 44:24 *PNS*)

Tento Boží výrok, zapsaný prorokem Izaiášem potvrzuje, že kromě Boha (JHVH) nebyl u stvoření nikdo jiný, než-li On sám. Není tam ani slovíčko, že by u toho byl také nějaký anděl či archanděl, který by po Božím boku plnil funkci *dílovedoucího* či *mistra v díle*. (Kristus je nazván *mistrem v díle* v brožuře svědků Jehovových *Měl bys věřit v trojici?* na str.14)

Pokud bychom měli označit někoho jako *Mistra v díle*, pak by to mohl být jen Bůh sám. (Přísluví 8. kapitola – na str. 16)

Svědkové Jehovovi však namítají, že v 1. Moj. 1:26 se hovoří o stvoření v množném čísle: „Učiňme člověka k obrazu našemu...“ Chtějí tím doložit, že u stvoření nebyl Bůh sám, ale že tam byl přítomen i stvořený archanděl Michael, který je podle jejich učení oním Kristem.

Když nebudu brát ohled na to, co říkají o významu množného čísla v tomto textu znalci Hebrejštiny (jedná se o jakési „onikání“ jedinému Bohu - plurál majestatikus), a budu souhlasit s názorem, že v textu je řeč o více osobách, k mnohým důkazům pro Kristovo Božství jen přibude další. Pokud zmíněný verš z 1.Moj. 1:26 skutečně hovoří o více osobách než o jedné, pak jsme stvoření nejen k obrazu „Otce“, ale také k obrazu „Syna“: „Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho...“ To by bylo jen potvrzením, že „Syn“ vlastní stejné Božství, jako „Otec“. Jsme přece stvoření k obrazu Božímu. (verš 27)

Zmíněná skutečnost by přestala být pravdou v případě, že by byl Ježíš někým jiným, než Bohem samým. Pak by bylo v Písmu napsáno, že jsme stvořeni k obrazu Božímu jen částečně, neboť jsme stvořeni také k obrazu stvořeného archanděla Michaela. Bible ale nic takového neobsahuje. Jsme stvořeni ryze jen k obrazu Jediného Boha. Tento jediný Bůh byl v období svého vtělení osobně přítomen v Kristu (Jan 14:10-11 *EP*), a dnes je jako „Otec a Syn“ přítomen v Duchu svatém. (Jan 14:23b)

„Bůh mu to dal“

Tuto větu je možno často zaslechnout z úst SJ. Chtějí tím říci, že to, co Kristus vlastnil a zatím dále vlastní, mu bylo Bohem dáno jen dočasně jako odměna za jeho službu a výkupní oběť. Tolik SJ.

Aby lidé snadněji pochopili principy „Synovy“ sounáležitosti s „Otcem“, Kristus používá **příkladů jednání pozemského otce i syna**, kde zpravidla otec (stejně podstaty se synem) **dává**, či předává vše synu. Proto ve svém ponížení do úlohy služebníka vyvyšuje nebeského „Otce“ nad sebe a říká, že „Otec“ mu „**dal**“ všechno (Jan 3:35), přestože (jak brzy uvidíme) Kristu patřilo vše již od starodávna (odevždy), tedy už dříve, než Ježíš tuto větu vyslovil. Je také důležité všimnout si, že stejným způsobem „Syn“ „**dává**“ vše „Otci“: „Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, **co přijme ode mne.**“ (Jan 16:15 *EP*). Tím Ježíš nechce říci, že by „Otec“ onen „majetek“ před tím postrádal.

Nejde o nějakou „hru s míčem“, kdy si s „Otcem“ se „Synem“ jejich společný majetek či nároky neustále jen tak předávají. Ježíš zde jednoduchým způsobem ukazuje, že vše patří stejnou měrou „Otci“ stejně jako i „Synu“. Tento jednoduchý způsob Kristus zvolil proto, aby každý člověk mohl bez nesnází pochopit stejnou podstatu a práva jak „Otce“ tak i „Syna“.

Ježíš řekl: „Nikdo nemůže **přijít ke mně**, jestliže Otec, který mně poslal, ho nepřitáhne, a já jej vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6:42) A naopak: „Nikdo **nepřichází k Otci**, leda skrze mne. (Jan 14:6 *PNS*)

Podobný princip lze spatřit také např.v textu: „Jakmile však přijde on, duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť **nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší**. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, **co přijme ode mne**. Všecko, co má Otec jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ Jan 16:13-15

Ještě k „Synovu“ výroku: „Všecko, co má Otec, jest mé.“ (Jan 16:15) Písmo svědčí o tom, že Kristus vlastnil skutečně vše již před svým sestoupením na zem, včetně oné slávy: „Já jsem tebe oslavil na zemi; dovršil jsem dílo, které jsi mi světil, abych je vykonal. Nyní oslav ty mne, Otče, u sebe **slávou**, kterou jsem **měl u tebe, dříve** než byl svět.“ (Jan 17:4,5)

Jaká to byla sláva? Jednalo se jen o slávu stvořeného archanděla, nebo šlo o slávu Hospodinovu (Jehovovu)? Ať nám na to odpoví jako vždy Písmo samo v dalším článku nazvaném:

Sláva Kristova je sláva Hospodinova (Jehovova)

Apoštol Jan s odkazem na proroka Izaiáše odhaluje Kristovu slávu jako slávu Hospodinovu (Jehovovu): „Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš také řekl: oslepil jim oči a zatvrdil jim srdce, takže neuvidí očima a srdcem nepochopí, neobráť se a já je neuzdravím. Tak řekl Izaiáš, neboť **viděl jeho slávu a mluvil o něm**. Přesto **v něho** uvěřili i mnozí z předních mužů, ale kvůli farizeům se k němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagogy.“ (Jan 12:39-42 *EP*)

Izaiáš viděl Kristovu slávu – tak Jan popisuje Izaiášovo setkání s Králem Hospodinem-Jehovou.

Pán Ježíš byl po svém návratu do nebe „oblečen“ zpět do této slávy. Měl ji dříve, nežli povstal svět. (Jan 17:5)

Apoštol Pavel neúnavně dosvědčuje Kristovo Božství, když Jej v 1. Korintským 2:7, 8 nazývá **Pánem slávy**: „...neboť kdyby ji poznali (moudrost skrytou v tajemství), nebyli by ukřižovali **Pána slávy**.“

„Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly...(Mat 16:27). „Otcova“ sláva bude Jeho vlastní sláva: „Až přijde Syn člověka **ve své slávě** a všichni andělé s ním...“ (Mat. 25:31)

Bůh sám přijde ve své vlastní slávě: „Pohled'te, **váš vlastní Bůh** přijde s pomstou, Bůh dokonce s odplatou. **Sám přijde** a zachrání vás.“ (Iz. 35:4 *PNS*)

A v Janově evangeliu 1:11 čteme o naplnění tohoto proroctví: „**Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali**.“

V následujících statích se můžeme setkat s množstvím důkazů, že JHVH byl a stále je sám Pán Ježíš Kristus.

Jediná skála

Pavel ve svém prvním dopise Korintským 10:1-4 dokazuje, že tím JHVH, který byl **jedinou duchovní Skálou** ve vztahu k Izraelskému národu, byl ve své neviditelné duchovní podstatě ten dnešní Kristus: „Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni

jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; **pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.**“

Tato cílevědomá apoštolova slova o duchovní skále byla postavena na textu proroka Izaiáše, který býval čítán v synagogách a tedy uváděn ve známost Izraelskému národu. V něm sám JHVH o sobě prohlašuje, že **jedinou duchovní skálou je on sám**: „Existuje Bůh mimo mne? Ne, není žádná Skála. Žádnou jsem neuznal.“ (Iz. 44:8 *PNS*) Podobně *KB*: „Zdaliž jest Bůh kromě mne? **Jiné skály není**, já o žádné nevím.“ (Iz. 44:8)

Podobně býval v synagogách čten i text, zapsaný prorokem Samuelem: „Bůh Izraele řekl, mluvila ke mně **skála Izraele**.“ (2.Sam. 23:3 *PNS*)

Pavel Krista nazýval duchovní skálou. Dokazoval tak, že Kristus je tím starozákonním Bohem Izraele. O množství dalších důkazů se dočteme v následujících statích.

„První a poslední“ a „živý na věky věků“

„Toto praví Hospodin (JHVH), král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: **„Já jsem první i poslední**, kromě mne žádného Boha není.“ (Iz. 44:6 *KB*)

Dále „Kdo to spravil a učinil, povoláváje rodin od počátku? Já Hospodin, **první i poslední, já sám***.“ (Iz. 41:4 *KB*; podobně Iz. 48:12)

Zde je potvrzeno, že titul **první a poslední nemůže nést nikdo jiný, než Bůh sám***; to je prohlášení samotného Stvořitele, Krále Izraele a jeho Vysvoboditele.

V Novém zákoně čteme ve Zj. 22:12, 13 *KB*, že **tyto tituly nese Kristus**: „A aj, přijdu brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podlé skutků jeho. Jáť jsem Alfa i Oméga, počátek i konec, **první i poslední**.“

Stejně čteme ve Zj. 1:8-18 *KB* (podobně i ve Zj. 2:8 *KB*), že „první i poslední“ neboli „Alfa i Omega“ je Kristus: „Já jsem Alfa i Oméga, totiž počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž **přijítí má**, ten Všemohoucí. Já jsem Alfa i Oméga, **ten první i poslední**, a což vidíš, piš do knihy... A jakž jsem jej uzřel, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se, **já jsem ten první i poslední**. A živý, ježto jsem **byl mrtvý**,... a aj, **živý jsem na věky věků**.“

I tento další Kristův titul **živý na věky věků** se v knize Zjevení objevuje ještě na několika dalších místech. Ve Zj. 10:6 *KB* čteme: „A přísáhl skrze **živého na věky věků**, který stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest...“ Zde je znovu potvrzeno, že Kristus je Stvořitelem nebe

i země. To se stalo v nebi také důvodem k jeho počtám: „Padlo těch čtyřmécítma starců před obličejem toho sedícího na trůnu a klanělo se tomu **živému na věky věků** a metali koruny své před trůnem řkouce: „Hoden jsi Pane přijíti slávu a čest i moc, nebo ty jsi stvořil všecky věci a pro vůli tvou trvají a stvořeny jsou.“ (Zj. 4:10,11 *KB*) A dále: „Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků...A těch čtyřmécítma starců padlo a klanělo se **živému na věky věků**.“ (Zj. 5:13,14)

Starozákonní Hospodin je v Novém zákoně Kristus

Svědkové Jehovovi s výrokem uvedeným v nadpise této úvahy nesouhlasí. Jsem však přesvědčen, že i tyto další následující texty Písma jsou natolik srozumitelné, že až je poznají, a budou ochotni o nich svobodně přemýšlet, dojdou k jednoznačným závěrům, že nadpis této stati je s oněmi texty v naprosté shodě.

Kristus: „...nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, **Bůh silný**, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“ (Iz. 9:6 *KB*)

Jahve: „Tak praví **Bůh silný** Hospodin, který stvořil nebesa...“ (Iz. 42:5 *KB*)

Izaiáš uvádí, že „**Bůh silný**“ je jedno ze jmen, patřící Kristu. Dále píše, že tento „**Bůh silný**“ je „Stvořitelem nebe“. Jak už víme, apoštol Pavel se s tím ztotožňuje, když směřuje slova žalmistovy modlitby ke Kristu: „A ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.“ (Žid. 1:10 *KB*)

Nehemiáš zdůrazňuje: „Ty jsi, Hospodine, **sám ten jediný**, ty jsi učinil nebesa...“ (Neh. 9:6)

A Izaiáš dále píše: „...přede mnou nebyl zformován **Bůh silný**, aniž po mně bude.“ (Iz. 43:10)

A dále: „...já jsem **Bůh silný**, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného...“ (Iz. 46:9 *KB*)

Z toho jasně vyplývá, že kromě Boha samého neexistuje nikdo, kdo by mohl nést označení **Bůh silný**. Není nikoho, kdo by mu mohl být podoben. Protože je Ježíš sám tím **silným Bohem**, vyznává: „...kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14:9) Dva silní Bohové neexistují.

„...neboť není žádného jiného Boha kromě mne, **není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne**.“ (Iz. 45:21 *KB*)

„Já, já jsem Hospodin a žádného není kromě mne **spasitele**.“ (Iz. 43:11)

Kdyby byl Ježíš někým jiným, než Bohem samým, nemohl by být **jediným Spasitelem**. Nejsou přece v duchovní sféře dva Spasitelé, ale jen jeden: „...díky **spravedlnosti našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista**“ (2. Pe. 1:1 *EP*; stejně i *PNS*).

A další podobný text: „...slavný příchod našeho **velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista**. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás tak, abychom byli **jeho vlastní lid**, horlivý pro konání dobrých skutků.“ (Tit.2:13,14 *PE*)

Podání v češtině může působit dojmem, jako by se v obou zmíněných textech jednalo o dvě osoby: **veliký Bůh** a **Spasitel**. Avšak vazba v řečtině tento výklad neumožňuje. Kdyby se jednalo o dvě osoby, musel by být použit tvar: člen slovo a člen slovo. Jedná-li se pouze o jednu osobu, používá se člen slovo a slovo – což je případ tohoto textu. Podobně je tomu i v lidské sféře, když říkáme našemu pozemskému otci tatínku a později dědečku, chápeme to jako jednu a tutéž osobu. Sám Ježíš vše umocňuje slovy: „Já a Otec jsme jedno.“ (Jan 10:30) Nejpersvědčivěji nám poslouží jako vždy kontext obou veršů.

„Obraťte zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem **Bůh silný, a není žádného více**. **Skrze sebe** přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk. Říkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou **spravedlnost a sílu**, a až **k samému přijde**...“ (Iz. 45:21-24 *KB*) Klanět se přece mohou jen Bohu.

A co k tomu Nový zákon? Říká, že máme přijít ke Kristu (Mat. 11:28) a máme se mu **klanět**, neboť „Otec,, mu „dal jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým **sklonilo každé koleno** – na nebi, na zemi i pod zemí...“ (Filip. 2:9-10) A **spravedlnost** máme přece pouze v Kristu. (2. Pe. 1:1)

Zeptejte se svědků Jehovových, zda někdo z nich uposlechl tohoto Biblického příkazu a poklekl před Kristem, aniž by byl za toto podle nich „odpadlické jednání“ vyloučen.

A dále: „**Poklekněte** před tím, kdo učinil nebe i zemi, moře i prameny vod.“ (Zj. 14:7 *EP*)

Totéž platí i pro anděly: „Ať se mu (Kristu) **pokloní** všichni andělé Boží!“ (Žid. 1:6 *EP*)

Jak jsme již četli, Ježíš je v Novém zákoně nazván **velikým Bohem**. Ze starozákonních Písem je zjevné, že titul **veliký Bůh** nesl už před svým příchodem na zem: „...neboť Hospodin, tvůj Bůh, **Bůh veliký** a vzbuzující bázeň, je uprostřed tebe.“ (5. Moj. 7:21 *EP*)

Kristus byl uprostřed svého vlastního lidu tou **jedinou duchovní skálou**, která doprovázela tehdejší Boží lid při vyjití z Egypta (viz opět 1. Kor. 10:1-4). Nebyl velikým Bohem vedle jiného velikého Boha. Bůh je přece jen jeden. (5. Moj. 6:4) To, že se Bůh projevuje třemi způsoby neznámá, že se jedná o tři Bohy – Bůh je současně Otcem i Synem i Duchem svatým. (Mat. 28:19)

Mojžíš o Něm píše: „Nebo Hospodin Bůh váš, on jest **Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný a hrozný**...“ (5. Moj. 10:17 *KB*)

Pánem pánů je Kristus: „...Beránek je přemůže, protože je **Pán pánů a Král králů...**“ (Zj. 17:4)

A Králem králů je JHVH: „Já Hospodin jsem váš Svatý, stvořitel Izraele, **váš Král.**“ (Iz. 43:15)

Pán Ježíš cituje z pozice jeho lidství text: „...Hospodin, náš Bůh je **jediný Pán.**“ (Mar. 12:29 *PE*)

Jestliže Kristus nese všechny zmíněné tituly, musí být jasně nazván také tím **jediným Pánem** a také **jediným pravým Bohem**: „Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu **Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh** a věčný život.“ (1.Jana 5:20 *EP*)

Jestliže nese Ježíš v tomto textu titul **pravý Bůh a věčný život**, měl by nést také i na jiném místě titul **život věčný**: „...zvěstujeme vám ten **život věčný**, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám.“ (1. Jana 1:2 *KB*)

Dva Bohové neexistují. Pokud to někdo učí, upadl do pohanského polytheismu. Jestliže je Ježíš **pravý Bůh**, Písmo nechce říci, že vedle něj se nachází ještě další pravý Bůh. Je psáno, že v Kristu přebývá všechna plnost Božství tělesně (Kol. 2:9 *KB*), to znamená, že „Otec“ přebývá (bydlí *Pe*) v „Synu“ skutečně fyzicky. (Jan 14:10) Proto je Kristus nazván „**Věčným otcem**“ již ve SZ dokonce i v *PNS*: „A jeho **jméno** bude nazváno Podivuhodný rádce, Silný bůh, **Věčný otec**, Kníže pokoje.“ (Iz. 9:6) Nejsou přece dva **Věční Otcové**, ale jen jeden. (i všechna další Kristova jména v tomto textu jsou jmény Hospodinovými-JHVH).

SJ namítají, že slovo „otec“ je titulem, nikoli jménem. Prorok Izaiáš však se SJ nesouhlasí. Ve svém proroctví o Kristu napsal: „...nazváno bude **jméno jeho**: ... **Otec** věčnosti, **Bůh silný...**“ (Iz. 9:6 *KB*) Pokud Písmo staví „Otce“ vedle „Syna“ a např. uvádí, že „Otec“ dal „Syna“, neučí o dvou Bozích, ale představuje Boha ve dvou projevech. Výrazy „Otec a Syn“ nejsou starozákonní zkušeností, ale pouze **časově omezeným v té době budoucím proroctvím** spásitelského díla jediného Boha: „Já mu **budu** Otcem, a on mi **bude** Synem.“ (Žid. 1:5)

Z Písma je tedy zjevné, že:

nejsou dva silní Bohové, ale jen jeden;

ani dva velicí Bohové, ale jen jeden;

nejsou dva Páni pánů a Králové králů, ale jen jeden;

nejsou dva první a poslední, ale jen jeden;

nejsou dva všemohoucí Bohové, ale jen jeden;

nejsou dva živí na věky věků, ale jen jeden

nejsou dvě duchovní skály, ale jen jedna;

nejsou dva zpytatelé ledví i srdce, ale jen jeden;

nejsou dva Věční Otcové, ale jen jeden;

Pán je přece jen jeden.

Pokud SJ učí, že Otec, který nese tituly „Pán pánů a Král králů“ je jiný Bůh, než Kristus (Syn), který nese rovněž označení „Pán pánů a Král králů, učí polytheismus (mnohobožství). Stejně je to i s ostatními shora popsány tituly. Opětovně zdůrazněno: Nejsou přece dva Bohové, ale jen jeden (Mk. 12:29, 32).

Ježíš vysvětluje: „Tak dlouhý čas jsem s vámi a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že **já v Otci a Otec ve mně jest?** Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale **Otec ve mně přebýváje, onť** činí skutky. Věřte mi, že jsem **já v Otci a Otec ve mně.**“ (Jan 14:9-11 *KB*)

Podobně hovoří Kristus o Duchu Božím: „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť **nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší.** A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme (uslyší) **ode mne.** Všecko, co má Otec jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ (Jan 16:13-15 *EP*)

Sám Stvořitel a Spasitel přišel na tento svět. S přijetím této skutečnosti měl a dosud má problémy nejen svět a svědkové Jehovovi, ale dokonce i Kristův vlastní národ: „Na světě byl, a svět skrze něj učiněn jest, ale svět ho nepoznal. **Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.**“ (Jan 1:11 *KB*)

Proto je nanejvýš potřebné vnikat s Boží pomocí hlouběji do textů o Boží podstatě a jeho vtělení, a co nejvíce je odkrývat. Vše musí díky své průhlednosti a logice obstát i před tou nejpřísnější kritikou.

Po pravici Boží

Připomeňme si znovu Štěpánovu modlitbu ke Kristu ze Sk.7:59. Štěpán byl spolu s ostatními Židy přísným vyznavačem jediného Boha. (5. Moj. 6:4) Jak jsme se již přesvědčili, asi o hodinu dříve, nežli pronesl onu modlitbu ke Kristu, vyslovil pro nechápající židy pobuřující větu: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ (Sk. 7:56)

Svědkové Jehovovi zde (i jinde) argumentují, že „Ježíš nemůže být Bůh, protože stojí po pravici Boží a Bůh je přece jen jeden, a tudíž Kristus je někdo jiný, než Bůh.“ (tolik SJ)

Avšak Štěpán, plný Ducha svatého s tím i jako Žid neměl problém. Štěpánův popis jeho vidění neměl za cíl popsat dva Bohy vedle sebe. Doufal, že Židé znalí Písem pochopí, co to znamená „**být po pravici**“. Znali totiž stejně jako on množství starozákonních textů, jimiž je tímto způsobem

popisována váženost a výsostné postavení, a že se nejedná o popis „zeměpisný či územní“, ale např.: „Hospodina stále před oči si stavím, **je mi po pravici**, nic mnou neotřese.“ (Žalm 16:8 EP, podobně např. Žalm 121:5) Nebo Kaz. 10:2 PNS „Srdce moudrého je **po jeho pravici**, ale srdce hloupého je po jeho levici.“

Také sám Ježíš používá obrazných výrazů **po pravici a po levici** opět nikoli pro ono zeměpisné či územní postavení, ale pro rozlišení jistých duchovních hodnot těch osob, o nichž se zmiňuje např. v evangeliu Mat. 25:32,33 „...kozy **po levici**...ovce **po pravici**.“

Ve Štěpánově **vidění** je proto Kristus popsán jako ten, kdo je **po pravici** Boží (Sk. 7:59), v Janově vidění pro změnu jako ten, kdo se nachází **uprostřed trůnu**: „Protože Beránek, který **je uprostřed trůnu**, je bude pást...“ (Zj. 7:17 PNS) O několik veršů zpět je napsáno, že tento na trůnu (uprostřed trůnu) sedící Beránek má před sebou ty, kdo přišli z velkého soužení: „...stojí před trůnem a **před obličejem Beránka**...“ (Zj. 7:9) Ti volali: „Spasení je od Boha na trůnu sedícího a od Beránka. (Bůh sedící na trůnu je současně i oním Beránkem.) Ihned po tomto zvolání „padli před trůnem na tváře své a klaněli se Bohu.“ (Zj. 7:10 KB)

Protože Bůh je jeden, ve Zj. 4:2 KB je napsáno: „**na trůnu jeden seděl**“. Seděl tam přece Beránek a tomu se klaněli. Stejně Zj. 4:9-11; 5:13; Zj. 22:3, 4. Výrazy „Otec“ a „Syn“ jsou Písmem používány jen dočasně (1.Kor. 15:27,28). Lze je chápat nejen doslovně, ale i jako příměry, aniž by tím utrpěl princip.

K čemu jsou vybaveny stvořené bytosti

Jak jsem se již zmínil, andělé jsou jen **služební duchové**. Nejsou stvořeni tak, aby byli schopni slyšet najednou stamiliony modliteb a zároveň je vyhodnocovat a příslušným způsobem na ně reagovat. To může přece jen Bůh sám. Žádný anděl rovněž není schopen „nést všecko slovem své moci“, tedy udržovat (řídit) celý vesmír s miliardami sluncí a hvězd, stejně jako znát myšlení i činy každého člověka zvlášť i všech společně se všemi možnými variantami jejich dopadů na veškeré dění. Kdybych měl použít přirovnání z pozemského prostředí, tak mne napadá úsměvný výrok, který jsem kdysi použil při rozhovoru s jedněmi mladými lidmi: „Z mopedu víc jak padesát nedostaneš“. A kdybych do něj nalil místo benzínu třeba nitroglycerin, mám za to, že by z něj zbyly jen trosky. Každý tvor nebo věc mají své určení a omezené hranice svých možností. Nést všechno může jen Bůh sám. Žádný anděl, ani archanděl toho není schopen.

Jak jsme již četli, Pán Ježíš Kristus „...nese (**KB udržuje**) všechno svým mocným slovem.“ (Žid. 1:3) A desátým veršem téže kapitoly je doloženo, že je „**Stvořitelem nebe a země**“ – neboť

všechno je „**dílem jeho rukou**“. Pavel dále píše, že Kristus je nejen našim stvořitelem, ale také jeho **udržovatelem**: „**Nebo jím živi jsme**, a hýbáme se, i **trváme...**“ (Sk. 17:28 *KB*) Kdyby nebylo **Udržovatele**, přestali bychom existovat, struktura veškerého života by se zhroutila. Jestliže je psáno, že Ježíš „...**udržuje všechno svým mocným slovem**“, je Biblicky potvrzeno, že se **jedná o totéž stvořitelské slovo**, kterým byla nebesa i země stvořena a jsou následně **udržována**, dokud nebudou zničena ohněm.“ (2.Pe. 3:5-7 *EP*)

A dále. Když se Ježíš stal člověkem a Božím služebníkem, ponechal si i v tomto stavu dále stejnou moc nade vším, co stvořil. Po stránce své Stvořitelské podstaty byl a je **Pánem také i nad sobotou** jako její svrchovaný **Ustanovitel**. Když v sobotu uzdravil nemocného, přikázal mu: „Vezmi své lože a chod.“ (Jan 5:8) Židé tím byli samozřejmě pobouřeni; považovali Jej **pouze za člověka**, který porušil přikázání o sobotě, za což se podle tehdejšího práva kámenovalo. Když přišli židovští představitelé za Ježíšem, a jeho čin mu hlasitě vytýkali, Ježíš jim poskytl argument pro své počínání: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ (Jan 5:17 *PE*) Tím se prohlásil za **stále činného Stvořitele a Udržovatele všeho**.

A jak na to reagovali židé, znalí Písem? Protože nesouhlasili s Jeho Stvořitelskou podstatou, zaútočili na něj: „To byl další důvod, proč se židé snažili připravit ho o život: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým **vlastním otcem**, a stavěl se tak Bohu na roveň.“ (Jan 5:18*Pe*)

Ježíš je v jejich postoji neopravoval, naopak jim vytkl, proč v něj tedy nevěří? (verše 38,46,47) Uprostřed své obhajoby jim řekl: „**Neboť jako Otec** křísí mrtvé a je oživuje, **tak i Syn** oživuje, koho chce. Otec sám totiž nikoho nesoudí, ale všechen soud odevzdal Synovi, aby všichni **ctili Syna, jako ctí Otce**. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal.“ (Jan 5:21-23)

Ježíš předložil židům fakta, která je měla spolehlivě vést ke stejné úrovni uctívání „Syna“, jakou je uctíván „Otec“. Pokud to nebudou činit, jsou mimo dosah Božího spasení (záchrany – *PNS*) stejně, jako dnes svědkové Jehovovi.

Pán Ježíš použil své Božské podstaty ještě mnohokrát. Svým mocným slovem utišil vítr a tím i rozbouřené moře: „...Tehdy vstav, přimluvil větrům a moři, i stalo se utišení veliké.“ (Mat. 8:26 *KB*)

Jeho učedníci se zákonitě ptali po jeho skryté duchovní podstatě: „**kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?**“, neboť byli židovskými rabíny od útlého věku vyučováni, že jediný, kdo má moc nad mořem, je Hospodin – Jahve: „Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým,... avšak vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou. Nebo **přimluvil moři rudému**, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti.“ (Žalm 106:7-9 *KB*) Podobně Žalm 65:8.

Proto Pavel píše do Korintu, že tím, kdo při vyjití z Egypta přimluvil rudému moři, byl Kristus: „Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni **prošli mořem** ...pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou **skálou byl Kristus**.“ (1. Kor. 10:1-4 *EP*)

Když čteme v Žalmu 107:29: „A když ve svém soužení **úpěli k Hospodinu**, vyvedl je z tísně: Utišil tu bouři, ztichlo vlnobití“, vybaví se nám podobné **zvolání** ke Kristu z Mat. 8:25,26 *EP*: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme! ...**pohrozil větrům i moři** a nastalo veliké ticho.“

Apoštol Jan, který je nazýván „teologem“, o Kristu napsal: „Do svého vlastního přišel a jeho vlastní ho nepřijali.“ (Jan 1:11) Ten, který byl vlastním Bohem izraelského národa nebyl svými vlastními poznán a tím pádem ani přijat. Pavel o nich píše, že když bývá čten Starý zákon, mají na očích závoj, či zástěru. Avšak když se obrátí k Pánu (Kurios), bývá závoj odstraněn. (2. Kor. 3:14-16) Podobný postup mohou použít i SJ.

Je naše služba Kristu službou stvoření nebo Stvořiteli?

Shora uvedené Biblické texty jsou pro nás neomylným dokladem Kristova Božství; je naším Stvořitelem, máme vzývat Jeho jméno v modlitbě, děkovat mu a být s Ním v neustálém obecenství. Apoštol Pavel v souladu s tím, za koho Krista pokládal, napsal, že Kristu máme také sloužit. Věděl, že tím opětovně doloží Kristovo Božství. Znal totiž starozákonní text, který citoval Ježíš ze své dočasné pozice Božího služebníka: „...Pánu, svému Bohu se budeš klanět a **jen jemu sloužit**.“ (Mat. 4:10 *PE*)

Aby Pavel jako **Kristův služebník** (Řím. 15:16) celou věc ještě více zdůraznil, napsal, že každý, kdo Kristu neslouží, bude stejně sloužit někomu či něčemu jinému: „Takoví neslouží Kristu, našemu Pánu (Kurios), nýbrž svému břichu.“ (Řím. 16:18 *PE*) Neboť, jak Pavel na jiném místě napsal: „...jejich bůh je břicho“ (Fil. 3:19 *PE*), a nikoli Ježíš Kristus: „Pán můj a Bůh můj.“ (Jan 20:28,29 *PE* i *PNS*)

Jestliže sloužíme Pánu Ježíši Kristu, On pochopitelně nemůže být „stvoření“ (stvořená bytost), ale jedine, jak už víme, Stvořitel. Kdyby byl Ježíš jen anděl, naše služba jemu by byla službou „stvoření“, což by bylo klasifikováno jako **modlářství**. Podobali bychom se lidem, o kterých apoštol Pavel napsal: „...vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a **slouží tvorstvu** (stvoření *KB*) **místo Stvořiteli** – on budiž veleben na věky! Amen.“ (Řím. 1:25)

Pavel napsal Galatským: „Nicméně když jste neznali Boha, tehdy **jste sloužili jako otroci těm, kteří od přirozenosti nejsou bohy**. Ale nyní jste poznali Boha...“ (Gal. 4:8-9 *PNS*)

Jestliže svědkové Jehovovi učí, že Pán Ježíš není Bohem, měli by si uvědomit, že tím v podstatě činí už z prvních křesťanů, kteří **sloužili Kristu**, modláře. Pán Ježíš však Bohem je a služba Jemu je pro nás požehnáním, narozdíl od údělu těch, kdo sloužili nebo slouží i dnes těm, kteří nejsou ve své podstatě Bohy, a jsou **jen stvoření**: „...nechtěli **sloužit** a nechtěli uctívat žádného boha kromě svého vlastního Boha.“ (Dan. 3:28 *PNS*)

Na základě těchto textů **není možno sloužit „nějakému bohu“, ale pouze Bohu pravému.**

(Kristus – pravý Bůh ve stati „Starozákonní Hospodin je v Novém zákoně Kristus“ str. 25)

Dobrý je jen Bůh

Dokonalý charakter Pána Ježíše Krista v sobě zahrnuje také i dokonalou dobrotu, jíž Kristus oplýval nejen ve své nebeské slávě, ale kterou prokázal i ve svém ponížení v lidském těle v krajně obtížných situacích. Ve své vzorové úloze pokorného služebníka proto svou absolutní dobrotu ani v nejmenším nezpochybnil. To však svědkové Jehovovi popírají a citují při tom tento Kristův výrok: „Proč mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh.“ (Luk. 18:19 *PNS*)

Podle svědků Jehovových odmítl Pán Ježíš přijmout oslovení „dobrý mistře“ a označil dobrým jen Otce v nebi. Otázka ze strany křesťanů zní: „Souhlasí tento výklad svědků Jehovových s kontextem celého zjevení o Kristu“? Pán Ježíš řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14:9), nebo „Kdo vidí mne, vidí toho, který mne poslal.“ (Jan 12:40) To znamená, že charakter Krista je naprosto stejný s charakterem „Otce“.

Ježíš nám nepřišel zjevit „Otce“ skrze nějakou dobře nacvičenou „divadelní scénu o Otcově charakteru“. Kristovo jednání vyplývalo vždy z Jeho vlastního dokonalého charakteru, který může být vlastní jen Bohu. Kdyby Pán Ježíš nevlastnil Božství, nemohl by být také ani dobrý.

Kristova slova „Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh.“ dokazují, že se v nebi a samozřejmě také na zemi nenacházel nikdo, kdo by byl dokonale spravedlivý a tím i dokonale dobrý, kromě Boha. **Kdyby Ježíš nebyl Bohem, spadal by neodvolatelně do sféry stvořených bytostí. Pak by nesplňoval požadavek dokonalé spravedlnosti, kladený na Spasitele lidstva.** U proroka Izaiáše čteme: „Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, a spravedlivého a spasitele žádného kromě mne.“ (Iz. 45:21b *KB*) A právě tento Ježíš, který je ve své podstatě **silným Bohem** (Iz. 9:6) vlastním **spravedlnost** (2. Tim. 4:8) a také **jediným možným Spasitelem** (Sk. 4:12) klade otázku bohatému mládenci: „Proč mne nazýváš dobrým?“ (Luk 8:19 *PNS*)

Touto otázkou a následnou odpovědí podněcuje Pán Ježíš mysl každého naslouchajícího. Jinými slovy Ježíš praví: „Nazýváš mne dobrým a nemýlíš se. Proto si uvědom, kdo jsem. Jestliže jsem skutečně **dobrý, jsem tedy i Bůh, neboť dobrý je jen Bůh.**“ (Parafráze textu Luk 18:19)

Dodatek: Přestože se Ježíš stal člověkem a Božím služebníkem, své Božské neviditelné podstaty se nezřekl. Ve své přijaté pozici Božího služebníka pokládá pochopitelně „Otce“ za většího, než je on sám a to také formuje některé jeho výroky. (Jan 14:28) Tím však nezpochybňuje svou neviditelnou Božskou podstatu, ke které patří samozřejmě i Jeho dokonalá dobrota. Ježíšovy výroky směřované k „Otcí“ jsou v souladu s Jeho dobrovolným ponížením, neboť se stal ve všem podobným nám lidem, kromě hříchu.

Po stránce svého lidství byl Kristus závislý na „Otcí“ úplně ve všem, i ve vzkříšení, či v určení hodiny Jeho druhého příchodu. (Sk. 1:7) Po stránce svého Božství však Ježíš Kristus věděl vše (Jan 21:17) a byl schopen svůj život jak položit, tak jej i vzkřísit v nově přijaté podobě „Syna člověka“. (Jan 10:18 spoj s Jan 2:19-21) - více na str. 14 „Kristus se stal služebníkem...“ a na str. 15 „Modlil se Kristus sám k sobě?“

Jediné jméno

Na začátku této publikace (na str.1) je citován úryvek ze Strážné věže č. 17/89 (SV) str.23 a 24:

„Křesťanstvo tvrdilo, že odstraněním Jehovova jména se stane evangelium přitažlivým v širší míře, ale Jehovovi pomazaní služebníci poznali, kdo se skrývá za tímto plánem, podle něhož má být ze svatých písem odstraněno to nejdůležitější jméno. (Jer. 23:27) Boží lid si uvědomil, že podnět k jednání, jímž má být z lidské paměti odstraněno jméno pravého Boha, je ďábel.“ (Konec opisu).

SJ používají text z Jana 17:26 PNS: „A dal jsem jim tvé jméno na vědomí a chci je dát na vědomí...“, aby jim podpořili své učení, že Kristus kladl důraz na vyslovování jména Jehova.

Když však čteme evangelia, nic takového neobsahují. Ježíš vedl své učedníky výhradně k tomu, aby oslovovali Boha v nebesích „Otče“ – jen v evangeliu Janově 126krát. Tetragram JHVH je termínem používaným ve starozákonních hebrejských Písmech a kdyby si Ježíš přál, aby byl vyslovován, jistě by to svým učedníkům sdělil.

Smyslem Kristových slov „...dal jsem jim tvé jméno na vědomí“ je zjevit charakter svého „Otce“. (Jan 14:7) Sama literatura svědků Jehovových *Měl bys věřit v trojici?* str. 22 přiznává: „Ale slovo „jméno“ vždycky neznamená osobní zájmeno – ani v řečtině, ani v češtině... Robertsonova kniha

„*Slovní obrazy v Novém zákoně*“ (angl.) říká: „Způsob, jak je zde použito jméno (onoma), označuje v Septuagintě a na papýrech běžně moc nebo autoritu.“

Existují tisíce starověkých rukopisů řeckých fragmentů NZ i úplných rukopisů NZ, v nichž je v textech přenesených ze SZ užito vždy slovo Kurios (čti Kyrios - Pán), nikoli JHVH. Je známo, že ani překlad hebrejských písem do řečtiny ze 3. století před Kristem zvaný *Septuaginta* neobsahuje tetragram JHVH.

SJ si přesto dosadili do svého *PNS* jméno „Jehova“ všude tam, kde si to sami určili, a to na základě svých už předem vytvořených doktrín. Jejich *PNS* je proto poznamenán vloženými neinspirovanými lidskými zásahy.

V novozákonních textech není možno přehlédnout stále se opakující **jediné jméno**, potřebné k záchraně člověka. Je to **jméno Ježíš Kristus**:

„V nikom jiném není spásy; **není pod nebem jiného jména**, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být **spaseni**.“ (Sk. 4:12 *EP*)

„Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo **vzývá tvé jméno**. Pán (Ježíš Kristus) mu však řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl **mé jméno** národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro **mé jméno**.“ (Sk. 9:14-16 *EP*)

„plnil v Jeruzalémě ty, kteří **vzývali toto jméno**.“ (Sk. 9:21 *PNS*)

„uvěřili Filipovi kázácímu o Božím království a o **jménu Ježíše Krista**...“ (Sk.8:12 *B 2I*)

„A snášel jsi a trpělivost máš, a **pro jméno mé** (Kristovo) pracovals a neustal.“ (Zj. 2:3 *KB*) + 13.verš:

„A přece se dále držíš **mého jména** a nezapřel jsi svou víru ve mne ani ve dnech Antipa, **mého svědka**.“

„A ve **jménu jeho** (Kristově) národové doufati budou.“ (Mat. 12:21 *KB*) (podobně Řím. 15:12)

„kteréhož pošle Otec ve **jménu mém**...“ (Jan 14:26)

„budete vláčeni před krále a místodržitele **kvůli mému jménu**.“ (Luk. 21:12 *PNS*)

„Čiňte pokání a ať je každý z vás pokřtěn **ve jménu Ježíše Krista**.“ (Sk. 2:38 *PNS*)

„Kde se totiž shromáždí dva nebo tři **v mém jménu**, tam jsem uprostřed nich.“ (Mat. 18:20 *PNS*)

„A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pozemky **kvůli mému jménu**, dostane mnohonásobně víc a zdědí věčný život.“ (Mat. 19:29 *PNS*)

„Ale až na vás sestoupí Duch svatý, budete vybaveni silou a budete **mými svědky** (Kristovými) v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ (Sk. 1:7,8 PE; Mar. 13:32;

„budou vás zabíjet a budete předmětem nenávisti všech národů kvůli **mému jménu**.“ (Mat. 24:9 PNS)

„Jestliže jste haněni pro **Kristovo jméno**, jste šťastni.“ (1.Pe. 4:14 PNS)

„V čem jsem však dříve viděl pro sebe prospěch, na to se teď kvůli **Kristu** dívám jako na škodu. Ano, vůbec všechno to považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním **Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj** jsem se toho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat **Krista** a byl s ním spojen...“ (Fil. 3:7-9 PE)

„Když jste přijali **Krista Ježíše** jako Pána, pak v něm také žijte. Zapuštěte **v něm** kořeny a budujte se **na něm**. **V něm** je tělesně přítomná veškerá **plnost Božství**.“ (Kol. 2:6-9 B 21)

„Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít **ke mně**, abyste měli život.“ atd. (Jan 5:39, 40 EP)

Kristus odpouští jen ty hříchy, které mu vyznáme

Jak jsme již četli „Otec“ dal vše do rukou „Synu“; tedy mimo jiné pověřil „Syna“, aby soudil svět (Jan 5:22). Proto „Syn“ je v Písmu popsán jako ten, kdo „zkoumá ledviny i srdce, a odplatí všem podle jejich skutků“. (viz níže). Bez schopnosti znát podrobně skutky a také skrytosti srdce každého člověka by nemohl spravedlivě soudit. Bible nás ujišťuje, že takovou schopnost může vlastnit **jedině Bůh**. (Řím. 8:27; Přísł. 16:2)

Ježíš Kristus **svěřil apoštolství** Pavlovi, a ten mu za to děkoval. (1. Tim. 1:12) Podobně **svěřil apoštolství** také i Matějovi, když Krista jeho věrní prosili: „A takto se ke Kristu modlili: Pane, ty znáš srdce všech. (KB – „zpytateli ledví i srdce“) Ukaž, kterého z těchto dvou jsi **vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě**...“ (Sk. 1:24, 25)

Ve Starém zákoně „zkoumá ledviny i srdce“ Hospodin (JHVH): „Ale Jehova vojsk soudí se spravedlností; **zkoumá ledviny a srdce**.“ (Jer. 11:20 PNS) Tentýž prorok dále ještě podrobněji: „Já Hospodin (JHVH) zpytuji srdce a zkoumám ledví, já každému splatím podle jeho cesty, podle ovoce jeho skutků.“ (Jer. 17:10 EP)

V Novém zákoně ve Zj. 2:23 PNS čteme, že tím, kdo „zkoumá ledviny a srdce“ je Kristus: „... všechny sbory poznají, že jsem to já, kdo **zkoumá ledviny i srdce**, a chci vám dát jednotlivě podle vašich skutků.“

Okolní verše jsou potvrzením, že se tento text týká Krista, například verš 8: „... Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil.“ (A ještě navíc - titul **první i poslední** má ve SZ Hospodin JHVH – Iz. 44:6; o tom více ve stati „První a poslední“ na str. 24 a „Starozákonní Hospodin je v Novém zákoně Kristus“ na str. 25)

Boží slovo nás opakovaně ujišťuje, že společenství učedníků s Kristem prostřednictvím proseb či modliteb je pravidlem, které nelze přehlédnout. Všechny nároky, které má „Otec“, má i „Syn“. (viz opět Jan 16:15)

Jen pro doplnění: Jak jsme již četli, „Otec“ ustanovil „Syna“ soudcem, který má pověření hříchy jak trestat, tak je také odpouštět. (Mat. 9:6) Proto každý, kdo toto „Otcovo“ ustanovení nerespektuje, totiž nevyznává své hříchy Kristu, nemůže mít své hříchy odpuštěny. SJ namítají, že „nebeský „Otec“ je může odpustit i sám z pozice osobnosti, jakou je. (Mat. 6:12) V Písmu ale nejde o to, zda by to „Otec“ sám zvládl či ne. Jde především o to, co nebeský „Otec“ ustanovil: „Vždyť Otec nesoudí vůbec nikoho, ale **svěřil všechno souzení Synovi.**“ (Jan 5:22 *PNS*) Pán Ježíš má pověření odpouštět hříchy. Aby mohl naše hříchy odpustit, každý z nás mu je musí nejprve vyznat. Pokud je nevyzná, Kristus je ponechá neodpuštěné ke dni soudu.

Protože SJ nevyznali své hříchy Kristu, nemohou jim být odpuštěny. To vysvětluje, proč neobdrželi potvrzení o odpuštění svých vin. Tímto potvrzením je Duch Boží, který ujišťuje každého, kdo vyznal své hříchy Kristu, že k jejich odpuštění a ke smíření s Bohem došlo. Proto je Duch Boží nazýván také „Duchem synovství“. (Řím. 8:14-16) Pouze tento přijatý Duch synovství nás opravňuje, abychom mohli oslovovat Boha „**Otče**“ (Abba), a potažmo i své **duchovní sourozence** narozené z Boha „**bratři a sestry**“. Pokud SJ užívají tato oslovení aniž by přijali znovuzrození, užívají je neoprávněně.

Ducha synovství dostává každý, kdo projde pokáním a křtem ve vodě. (Sk. 2:38, 39) Bez tohoto Božího Ducha, který každému potvrzuje jeho osobní duchovní přerod neboli znovuzrození, bychom nemohli rozumět Písmu. (1.Kor. 2:12-16) (o tom více na v příručce „*Biblické odpovědi křesťana na otázky svědků Jehovových*“ nebo v odděleném letáčku „*Znovuzrození*“.)

Gramatika a „Překlad nového světa Svatých písem“

Mým záměrem bylo napsat pojednání o podstatě Kristově, které by bylo postaveno téměř výhradně na čtení Písma a na modlitbě o moudrost. Můj postup jako řadového křesťana se nijak nelišil od postupu Berienských. (Sk. 17:11)

Svědkové Jehovovi sestavili svůj vlastní překlad Bible, nazvaný „Překlad nového světa Svatých písem“ (PNS), což jistě vyžadovalo respektování gramatiky původních jazyků. Do jaké míry se to skutečně dělo, mohou posoudit jen odborníci. Dejme proto slovo významnému odborníkovi na řečtinu dr. Mentimu. Jeho osobní svědectví je zaznamenáno spolu s dalšími svědectvími ve videofilmu s názvem *Svědkové Jehovovi* (s odborným českým dabingem): „Ještě nikdy jsem neviděl takzvaný překlad, který by od skutečného učení zašel tak daleko, jako tento překlad svědků Jehovových. Je tak vzdálený tomu, co je v řeckých a hebrejských originálech.“

Dr. Menti nazval bibli svědků Jehovových šokujícím nesprávným překladem, nevěrohodným a nečestným: „Není možné používat jejich překladu, protože je předpojatý a klamný. Jeho autoři svévolně zaměňovali slova Písma tak, aby zapadala do jejich doktrín. Zkreslili mnoho pasáží v Písmu. Spousty a spousty úseků v Novém zákoně, zejména týkajících se Božství Kristova.“ (Konec citace).

V úvodní části studie s názvem: „Jak Překlad nového světa SJ zakrývá božství Ježíše Krista“ stojí:

„Společnost Strážná věž je známá tím, že popírá božství Ježíše Krista. *Překlad nového světa Svatých písem PNS* velice systematicky zakrývá, že Ježíš je Bůh. Zakrývá, že co bylo ve Starém zákoně řečeno o Bohu JHVH, se říká v Novém zákoně o Ježíši Kristu.

S cílem odvést pozornost od Ježíše Krista vložili překladatelé PNS výraz Jehova na místa, kde se vyskytují označení Theos (Bůh) a Kurios (Pán), a tím činí zásadní rozdíl mezi Jehovou a Ježíšem, přičemž v původním řeckém textu o takovém rozlišování nemůže být vůbec řeč. V PNS je také řada záměrně nesprávně přeložených textů, které v originále jasně ukazují na božství Ježíše Krista. Organizace *Life After Watchtower Support Ministries* připravila níže uvedený soupis textů. Nechť si laskavý čtenář sám ověří, co je v původním textu. Snadno to jde například s použitím meziřádkového překladu *The Kingdom Interlinear Translation of the Greek Scriptures*, který také vydala společnost Strážná věž. Další možností je použít bezplatný počítačový program Davar (www.davar3.net), k němuž si také zdarma můžete stáhnout i původní řecké texty.

Vše si můžete také velmi snadno ověřit i pomocí velké Studijní Bible svědků Jehovových. U každého výrazu Jehova je zde totiž v poznámce pod čarou uvedeno **písmeno „J“** s příslušnou číslicí. Vždy se jedná o **odkaz na novodobé překlady z řečtiny většinou do hebrejštiny, v nichž překladatelé dle svého úsudku použili jméno Jehova, aniž by k tomu bylo nějaké opodstatnění v původním řeckém textu.** Velkou pomocí je pozorně si prostudovat úvod ke studijní Bibli svědků Jehovových a úvod k překladu *The Kingdom Interlinear Translation of the Greek Scriptures*. Je přitom zcela zásadní dobře pochopit, co přesně jednotlivé zkratky znamenají.“

Kdo nebo co je podle Písem podstatou Ducha svatého?

Vedení svědků Jehovových popírá inteligentní podstatu Ducha svatého a považuje jej pouze za Boží účinnou sílu, užívanou inteligentním Bohem – v principu stejnou jako je např. elektřina, používaná pro přenos informací pomocí radiových nebo televizních vln. (viz. *Měl bys věřit v trojici?* Str.22.)

Křesťané však na základě Písem chápou Božího Ducha ne jako personifikaci Boží účinné síly, ale jako samu inteligentní podstatu Boha: „Bůh je **duch**...“ (Jan 4:24) Podobně píše Pavel do Korintu: „**Duch je tím Pánem**, a kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ (2. Kor. 3:17) (V *PNS* podobně.)

Apoštol Pavel vysvětluje, že to, co dělá člověka inteligentní bytostí, je skrytý lidský duch, podobně jako Boha dělá Bohem právě inteligentní Boží Duch: „Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. **Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.**“ (1. Kor. 2:10,11)

Písmo uvádí, že **Duch Boží je Pánem (Bohem) samým**, nemůže mu odpírat **vlastnosti osoby**:

„**A nezarmucujte svatého Ducha Božího**, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.“ (Ef. 4:30)

Zarmoutit totiž nelze sílu, ale jen osobu, tedy samu podstatu Boha, tzn. Boha samého.

Duch Boží nejenže zapečetuje Boží služebníky, ale také jim uděluje dary podle svého rozhodnutí:

„To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, **jak sám chce.**“ (1.Kor. 12:11 *EP*)

Dále; Duch svatý oznamuje svá rozhodnutí:

„Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal“...Posláni tedy Duchem svatým, odešli...“ (Sk. 13:2-4 *EP*)

Podobně:

„Toto je rozhodnutí Ducha svatého i naše...“ (Sk. 15:28)

Duch Boží zabraňuje špatným rozhodnutím:

„Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat slovo v provincii Asii...“ (Sk. 16:6)

Dále Sk. 16:7, „Duch Ježíšův jim to nedovolil.“ (*PNS, EP, PE, Žilkův*, atd.)

Podobně Sk. 8:29 *EP*

„Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho.“

Duch Boží dosvědčuje (potvrzuje naše smíření s Bohem):

„...Boží Duch dosvědčuje duchu našemu, že jsme Boží děti.“ (Řím. 8:16 *EP*)

Duch Boží trestá lhaní:

„Ale Petr mu řekl: „Ananiáš, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému...Nelhal jsi lidem, ale Bohu.“ (Sk. 5:3-4 *EP*)

Ananiáš nelhal „účinné síle“, ale samému Bohu, tedy jeho Duchu, který je jeho inteligentní podstatou.

Stejně nelze pokoušet sílu, ale pouze samu podstatu Boha:

„Proč jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Páně?“ (Sk. 5:9 *PE*)

Duch Boží učí a připomíná:

„Ale přimlouve Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (Jan 14:26)

Duch Boží prosí za nás:

„...sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“ (Řím. 8:26 *EP*)

Duch Boží je svědkem Kristovým:

„Až přijde Přimlouve, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví...“ (Jan 15:26-27)

Duch Boží (Kristův) má moc:

„Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Duch Boží přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.“ (Řím. 8:9)

Kristova slova: „Budu ve vás“ nebo „Já a Otec k němu (k člověku) přijdeme a příbytek si u něho učiníme“ (Jan 14:23) nelze chápat tak, že bychom se tím stali Bohy. Duch Boží v nás pouze působí, takže neseme ovoce Ducha (Gal. 5:22), rozumíme Písmu, jsme Duchem vyučováni, také ujišťování o tom, že už nepatříme ďáblu, ale že jsme se stali syny (dětmi) Božími, atd.

SJ se ptají, proč je na trůnu popisován jen Otec a Syn a není tam nikdy vidět Duch svatý?

SJ budou jistě souhlasit, že Písmo popisuje Boha vždy jen na základě „zjevení“ či „vidění“- nikdy ne v jeho pravé duchovní podobě. Proto je psáno: „Boha žádný nikdy neviděl ani vidět nemůže.“ (Jan 1:18) Proč? Na to odpoví verš SZ: „Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mne nesmí spatřit, má-li zůstat na živu.“ (2.Moj. 33:20 *EP*) I kdyby byl Bůh v Písmu nějak popsán v jeho skutečné podobě, jen těžko by mohla být „vidět“ i jeho inteligentní duchovní podstata neboli jeho Duch. Nemá přece žádné trvalé obrysy, proto může vanout, být vylit apod. Jeho působení není prostorově omezeno a je lidskému oku neviditelný. Mohou být popsány jen jeho vlastnosti a působení, např. „...sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.“ (Řím. 8:26 *EP*) Z Písma

chápeme, že sama inteligentní postata Boha (jeho Duch) je v nás a vede nás v modlitbě k němu samému. (viz opět stat' „Modlil se Kristus sám k sobě?“ str. 15)

Duch Boží neboli Duch Kristův ví vše

Vedení svědků Jehovových radí svým členům, jak pokládat otázky lidem věřícím v Kristovo Božství. V knize *Rozmluvy z Písem* na str. 358 píše:

„...Potom můžeš dodat: „Jestliže je Syn roven Otcí, jak to, že Otec ví věci, které Syn neví? Jestliže řekne, že to tak bylo, když byl Ježíš v lidské podobě, zeptej se: „Ale proč to neví svatý duch?“ (Konec citace)

Odpověď je velice snadná, známe-li Bibli. **Duch Boží je tam totiž ztotožněn s Duchem Kristovým:** Proroci...„Zkoumali, na který čas a na jaké okolnosti poukazoval **Kristův Duch**, který v nich působil, protože už předem potvrdil, že Kristus musí trpět a pak být oslaven.“ (1.Pet. 1:11 *PE*)

Petr ve svém 2.dopise píše: „Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu **Ducha svatého** mluvili lidé, poslaní od Boha.“ (2.Pet. 1:21 *EP*)

Stejně jako Petr chápe **Ducha Božího jako Ducha Kristova** i Pavel: „Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás **Duch Boží** přebývá. Kdo totiž nemá **Kristova Ducha**, ten není jeho. Je-li však Kristus ve vás, tělo je mrtvé pro hřích, ale Duch je život pro spravedlnost. A když sídlí ve vás Duch toho, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který ve vás sídlí.“ (Řím. 8:9-11 *PE*)

Pavel nás ujišťuje, že tento **Duch Kristův neboli Duch Boží** ví o všech Božích věcech: „...Božích věcí nezná žádný, jedině Duch Boží.“ (1.Kor. 2:11 *KB*)

Z toho je zjevné, že Pán Ježíš věděl z hlediska své Božské podstaty o dni a hodině svého druhého příchodu. K Jeho Božství totiž patřil a stále patří příslušný Duch Boží (Duch Kristův) a ten „ví všechno o Božích věcech.“

Doplňek: Víme však, že Ježíš, který se stal Božím služebníkem, pokládal „Otce“ za přednějšího než byl on sám i z hlediska určení hodiny svého druhého příchodu. Kristovým posláním nebylo prozradit onu hodinu, ale učinit ze svých následovníků **své svědky**: „To není vaše věc, abyste věděli čas a hodinu, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, budete vybaveni silou a budete **mými svědky** v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ (Sk. 1:7,8 *PE*; Mar. 13:32;)

Jsme-li pravými Kristovými následovníky, našim úkolem není určovat data Jeho druhého příchodu a konce světa, ale ztotožnit se slovem i skutkem s novozákonním názvem **Svědkové Kristovi**. Jsme vedeni jeho Duchem (Duchem Kristovým) neboť Ježíš řekl: „Budu ve vás“ (Jan 17:26) Podobně: „Já jsem s vámi až do skonání světa.“ (Mat. 28:20)

Kdy a proč začal být používán výraz „Trojice“?

Z dějin křesťanství je zjevné, že výraz *Trojice* se objevil poprvé až kolem roku 200. Použil jej Tertullian v díle *Proti Praxeovi*. Vysvětluje v něm, že jediný Bůh se projevuje ve třech osobách. Tento výraz byl církví přijat až po dvou koncilech; první se uskutečnil v Nicaei roku 325, a druhý v roce 381 v Konstantinopoli. Příslušné texty Písma dokazující Božskost Krista a Jeho Ducha byly shromážděny pod nadpis *Trojice*. Pod tímto novým názvem byly s úspěchem používány proti Ariánství a podobným herezím nejen tehdy, ale i dnes. Že zdaleka nejde jen o „několik oblíbených Biblických textů“ je patrné i z této mé z části zestručnělé úvahy. Jsou dostatečnou obranou i proti dnešním útokům odpůrců Kristova Božství, kteří se snaží připodobnit křesťanskou Trojici k pohanským triádám bohů, znázorněných např. v časopise svědků Jehovových *Probud'te se* pod nadpisem „Je Ježíš Kristus Bohem?“

Výraz *Trojice* se v Písmu nevyskytuje. Patrně nikdy by nebyl navrhnut, kdyby nebylo zmíněných herezí. Nemá nic společného s pohanskými božstvy. Pod názvem *Trojice* nechce přece nikdo hovořit o třech bozích; to by byl polytheismus (mnohobožství). Podle mého přesvědčení učí polytheismus sami svědkové Jehovovi, když staví vedle jediného Boha ještě boha jiného (stvořeného), jakým je podle nich Kristus.

Pokud podle učení svědků Jehovových není Kristus pravý Bůh, tak jaký je to bůh? Sami učí, že jiný než pravý. Pak by to znamenalo, že všichni, kdo takovému bohu slouží, slouží a klanějí se jinému bohu, než pravému a tak vlastně slouží stvoření, místo Stvořiteli. (viz opět stat' ze str. 31 *Je naše služba Kristu službou stvoření, nebo službou Stvořiteli?*)

Trámem ve vlastním oku svědků Jehovových mohou být slova zapsaná v jejich časopise *Strážná věž* č. 3/1990 na str. 11-12:

„Co když polykáš lži a opakuješ je? Přestože je pokládáš za pravdu, lžeš, když je šíříš. Když se odhalí jejich nepravdivost, můžeš být pokládán za lháře. Chceš, aby se ti to stalo? Nevolá Bůh falešné učitele k odpovědnosti za náboženské lži?“

Příklad vytrhávání slov ze souvislosti

V časopise SJ *Strážná věž* z 1.října 2011 s titulem „**Pět lží o Bohu odhaleno**“ je na str. 4 pod nadpisem „Boha nelze pochopit – je to pravda?“ kritizován citovaný úryvek z *Katechismu* katolické církve: „Přestože se Bůh zjevuje, zůstává nevýslovným tajemstvím: 'Kdybys ho pochopil, nebyl by to Bůh.'“....,

Článek SJ pokračuje: **Co říká Bible:** Ježíš řekl, že ti, kdo „přijímají poznání o... jediném pravém Bohu, obdrží požehnání“. (Jan 17:3) Jak bychom však mohli takové poznání získat, pokud by byl Bůh nepochopitelný? Náš Stvořitel nechce být tajemný, ale naopak si přeje, aby ho všichni lidé poznali. (konec citace)

SJ chtějí svým čtenářům sdělit, že křesťanští jinověrci (v našem případě katolíci) odmítají poznávat Boha, neboť je pro ně příliš tajemný a nepochopitelný. I když sám nejsem katolík, nemohu souhlasit se SJ, že katolický katechismus něco takového tvrdí. Pouze upozorňuje na všeobecně uznávaná fakta, že **úplné** poznání Boha je pro člověka nereálné, neboť Bůh člověka vysoce přesahuje. (Iz. 55:8, 9) Lze to vyčíst z již citované části onoho katechismu: „**Přestože se Bůh zjevuje** (neboli dává se lidem poznávat), zůstává nevýslovným tajemstvím.“

Křesťané vidí takové vytrhávání textů ze souvislosti svědky Jehovovými jako dlouhodobý problém, který uvádí čtenáře literatury SJ do množství zkreslených představ o učení jinověrců. Když se křesťané chtějí proti nařčení SJ hájit a uvést vše na pravou míru, přichází problém další; všichni SJ (řízeně) odmítají přečíst si něco takového. To je však v rozporu s tím, co sami vyznávají. Jak je již uvedeno na začátku této písemnosti, v knize „*Rozmluvy z Písem*“ na str. 94 radí svým členům, jak se mají oni sami proti jakýmkoli nařčením bránit: „Jsem si jistý, že kdyby někdo obvinil z něčeho takového vás, uvítal byste příležitost alespoň vysvětlit svůj postoj nebo názor, že?...Mohu vám tedy ukázat v Bibli...?“

Křesťané neodmítají poznávat Boha, ale naopak. Svědčí o tom mimo jiné skutečnost, že na celém světě vychází na 300 000 různých křesťanských časopisů, každý rok vyjde na 25 000 nových křesťanských knih, kolem zeměkoule vysílá na 3 600 rozhlasových a televizních studií, ročně se rozšíří v průměru na 90 000 000 Biblí atd. (informace z knihy „*Znamení poslední doby*“ od Lothara Gassmanna.)

Jak je již uvedeno na začátku tohoto spisku, řídíme se **poznáváním Krista**. On je totiž nositelem všech pokladů moudrosti a poznání. (Kol. 2:3) Je též nositelem té největší vše přesahující lásky: „... aby Kristus přebýval ve vašem srdci a abyste byli zakořeněni a upevněni v lásce. Tak budete také schopni **pochopit** – jako všichni ostatní křesťané – celou tu šířku i délku, výšku i hloubku, **poznáte**

Kristovu lásku přesahující všechno poznání a dosáhnete plné míry Božích darů.“ (Ef. 3:17-19 *Pe*)

Jsem pevně přesvědčen, že upřímně smýšlející a modlící se člověk dojde poměrně snadno k poznání, že učení o Kristově Božství není pro křesťany „nepochopitelným tajemstvím“, alespoň z hlediska Biblických textů a také zkušeností, plynoucích z osobních vztahů. Tajemstvím může být např. ve smyslu lidskému oku nepostřehnutelného vtělení Krista se všemi jeho podrobnostmi. Apoštol Pavel o tom píše: „V pravdě **veliké je tajemství** zbožnosti: Byl zjeven v těle...“ (1.Tim. 3:16 *EP*) „...prokázal skrze Ducha, že je svatý.“(*PE*) Předcházející 15.verš svědčí o jeho Božské podstatě a kraličtí v souladu s tím i mnoha dalšími fakty napsali: „**Bůh** zjeven jest **v těle**...“ (1.Tim. 3:16 *KB*)

Totíž...„to **Slovo** bylo **Bůh**... A **Slovo** se stalo **tělem** a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1:1, 14) V té souvislosti bylo Kristu dáno jméno **Immanuel**, což znamená **Bůh s námi**. (Iz. 8:10; Mat. 1:23)

„Pohleďte, **váš vlastní Bůh** přijde s pomstou, Bůh dokonce s odplatou. **Sám přijde a zachrání vás**.“ (Iz. 35:4 *PNS*)

A v Janově evangeliu 1:11 čteme o naplnění tohoto proroctví: „**Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali**.“

Sám Bůh se stal člověkem. Jestliže je tato pravda odmítána, a nahrazována učením SJ, že spasení člověka nevykonal Bůh osobně, ale vykonal je stvořený Archanděl Michael, pak je tím činěna Bohu ta největší možná újma, jakou dokáže jeho odpůrce realizovat. Tak jsou lidé odváděni „skrze Boha od Boha“.

Jak je uvedeno již na začátku této písemnosti, útokům proti Kristově Božské podstatě museli čelit křesťané už v ranných dobách. Připomeňme si proto opětovně Pavlova varovná slova: „Bojím se ale, abyste se v mysli **nenechali svést od** upřímné a čisté **oddanosti Kristu**, tak jako se kdysi hadovou vychytralostí nechala oklamat Eva. Když totiž někdo přijde kázat jiného Ježíše...než kterého jsme kázali...nebo jiné evangelium...klidně to snášíte!“ (2.Kor. 11:3-4; *B2I*)

Pán Pánů je nám zárukou jeho neustálé připravenosti přijímat naše osobní vyznání víry. Tvůj osobní kontakt s Kristem je otázkou života a smrti. On řekl: „Písma svědčí o mně. Ale vy **nechcete přijít ke mně, abyste měli život**.“ (Jan 5:39, 40) Věř Kristově výzvě: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a **kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven**.“ (Jan 6:37)

Tomáš se přesvědčil o Kristově Božství na své vlastní oči. Po Kristově povzbudivém vybídnutí „nepochybuj a věř“ jej Tomáš oslovil: „Můj **Pán** a můj **Bůh**.“ (Jan 20:28) Po tomto Tomášově

vyznání prohlašuje Pán Ježíš Kristus za blahoslaveného každého, kdo jej „neviděl a přesto v něj uvěřil.“ (Jan 20:29; *KB, PE, EP*) Věř tedy, že Kristus je Pánem a Bohem, a staň se blahoslaveným.

Závěrem:

Cesta od rozumu k srdci bývá mnohdy daleká. Zásluhou této politováníhodné skutečnosti je lidstvo rozděleno nejen ve světě náboženském, ale i politickém, vědeckém, mravnostním, sportovním, atd. Následující demonstrativní příběh je hodně výmluvný.

Jde o příběh mladé dívky, křesťanky, která přemohla ve veřejné rozpravě pohanské mudrce. Ti těžce nesli pro ně nepříjemnou realitu, že dívka jim odvádí mnoho jejich „oveček“ ke Kristu. Vyzvali ji proto k veřejné rozpravě, neboť věřili, že ji snadno porazí svou moudrostí a vytříbenou argumentací. Pak budou lidé obeznámeni s tím, že křesťanství je neobhajitelné a jednou provždy tak učiní přítrž jeho rozmachu ve svém okolí. Ve svých plánech se však hodně spletli. Dívka ve veřejné rozpravě zvítězila a odvedla od pohanství ke křesťanství nejen další prosté obyvatele, ale dokonce i některé z oněch mudrců. Zbylí pohanští mudrci svou veřejnou prohru neunesli a z pozice moci problém vyřešili po svém; další veřejné rozpravy *zakázali*, nemluvě o znásobení perzekucí proti křesťanům. Pravda však umlčena nebyla. Přes všechny snahy nepřítelů svítí jako jasné světlo dějinami lidstva. Ježíš chce, aby zářila i ve tvém srdci. ON řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“